

Poz. 166

**UCHWAŁA NR 529
SENATU UNIwersytetu Warszawskiego**

z dnia 22 kwietnia 2020 r.

w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

Na podstawie art. 364 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity: Dz. U. 2020 r. poz. 85 z późn. zm.) oraz § 7 ust. 4 pkt 1 lit. a rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 maja 2019 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania nagród Prezesa Rady Ministrów oraz wzoru wniosku o ich przyznanie (Dz. U. poz. 976), Senat Uniwersytetu Warszawskiego postanawia, co następuje:

§ 1

1. Przyjmuje się uzasadnienie wniosków o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za rok 2019 za wyróżniającą się rozprawę doktorską dla następujących kandydatów:

- 1) dr Julia Burdajewicz – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina archeologia, stanowiące załącznik nr 1 do uchwały;
- 2) dr Bartłomiej Chromik – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina nauki o kulturze i religii, stanowiące załącznik nr 2 do uchwały;
- 3) dr Paweł Cywiński – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna, stanowiące załącznik nr 3 do uchwały;
- 4) dr Mariusz Finkielsztein – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina nauki socjologiczne, stanowiące załącznik nr 4 do uchwały;
- 5) dr inż. Dariusz Jaruga – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina nauki o komunikacji społecznej i mediach, stanowiące załącznik nr 5 do uchwały;
- 6) dr Marta Jaworska-Oknińska – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina historia, stanowiące załącznik nr 6 do uchwały;
- 7) dr Stanisław Jan Kania – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina literaturoznawstwo, stanowiące załącznik nr 7 do uchwały;
- 8) dr Natalia Karczewska – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina filozofia, stanowiące załącznik nr 8 do uchwały;
- 9) dr Weronika Kobylińska-Bunsch – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina nauki o sztuce, stanowiące załącznik nr 9 do uchwały;
- 10) dr Tomasz Kociumaka – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina informatyka, stanowiące załącznik nr 10 do uchwały;

- 11) dr Aleksandra Kwaśnik – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina nauki biologiczne, stanowiące załącznik nr 11 do uchwały;
- 12) dr Kamil Lisiecki – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina nauki chemiczne, stanowiące załącznik nr 12 do uchwały;
- 13) dr Oliwia Maciantowicz – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina psychologia, stanowiące załącznik nr 13 do uchwały;
- 14) dr Przemysław Mróz – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina astronomia, stanowiące załącznik nr 14 do uchwały;
- 15) dr Krzysztof Nowak – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina nauki o zarządzaniu i jakości, stanowiące załącznik nr 15 do uchwały;
- 16) dr Marta Strzelecka – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina matematyka, stanowiące załącznik nr 16 do uchwały;
- 17) dr Jan Szczepanek – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina nauki fizyczne, stanowiące załącznik nr 17 do uchwały;
- 18) dr Joanna Trzeciak – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina nauki o Ziemi i środowisku, stanowiące załącznik nr 18 do uchwały.

2. Przyjmuje się uzasadnienie wniosków o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za rok 2019 za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego dla następujących kandydatów:

- 1) dr hab. Jakub Adamski – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina nauki o sztuce, stanowiące załącznik nr 19 do uchwały;
- 2) dr hab. Magdalena Bieniak-Nowak – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina filozofia, stanowiące załącznik nr 20 do uchwały;
- 3) dr hab. Agnieszka Biernacka – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina językoznawstwo, stanowiące załącznik nr 21 do uchwały;
- 4) dr hab. Piotr Bogdanowicz – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina nauki prawne, stanowiące załącznik nr 22 do uchwały;
- 5) dr hab. Iwona Chlebicka – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina matematyka, stanowiące załącznik nr 23 do uchwały;
- 6) dr hab. Zofia Dubicka – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina nauki o Ziemi i środowisku, stanowiące załącznik nr 24 do uchwały;
- 7) dr hab. Katarzyna Dziwanowska – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina nauki o zarządzaniu i jakości, stanowiące załącznik nr 25 do uchwały;
- 8) dr hab. Marek Giergiczny – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina ekonomia i finanse, stanowiące załącznik nr 26 do uchwały;
- 9) dr hab. Tomasz Jagielski – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina nauki biologiczne, stanowiące załącznik nr 27 do uchwały;
- 10) dr hab. Konrad Jankowski – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina psychologia, stanowiące załącznik nr 28 do uchwały;
- 11) dr hab. Wiktor Lewandowski – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina nauki chemiczne, stanowiące załącznik nr 29 do uchwały;
- 12) dr hab. Maria Łoszevska-Ołowska – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina nauki o komunikacji społecznej i mediach, stanowiące załącznik nr 30 do uchwały;
- 13) dr hab. Mikołaj Pawlak – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina nauki socjologiczne, stanowiące załącznik nr 31 do uchwały;
- 14) dr hab. Maciej Ptaszyński – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina historia, stanowiące załącznik nr 32 do uchwały;

- 15) dr hab. Joanna Smogorzewska – dziedzina nauk społecznych, dyscyplina pedagogika, stanowiące załącznik nr 33 do uchwały;
- 16) dr hab. Iwona Stachlewska – dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplina nauki fizyczne, stanowiące załącznik nr 34 do uchwały;
- 17) dr hab. Justyna Włodarczyk – dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina literaturoznawstwo, stanowiące załącznik nr 35 do uchwały.

3. Przyjmuje się uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody zespołowej Prezesa Rady Ministrów za rok 2019 za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej, w tym twórczości artystycznej, lub działalności wdrożeniowej w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie astronomia dla zespołu w składzie (według kolejności procentowego udziału w powstaniu osiągnięcia):

- 1) prof. dr hab. Andrzej Udalski;
- 2) dr Dorota Skowron;
- 3) dr Jan Skowron;
- 4) dr Przemysław Mróz;
- 5) prof. dr hab. Michał Szymański;
- 6) prof. dr hab. Igor Soszyński;
- 7) dr hab. Paweł Pietrukowicz;
- 8) dr hab. Szymon Kozłowski;
- 9) dr Radosław Poleski;
- 10) dr Krzysztof Ulaczyk;
- 11) dr Mariusz Gromadzki;
- 12) mgr Krzysztof Rybicki;
- 13) mgr Patryk Iwanek;
- 14) mgr Marcin Wrona
– stanowiące załącznik nr 36 do uchwały.

Rektor UW: *M. Pałys*

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZYCNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR JULIA BURDAJEWICZ**

Przedmiotem rozprawy doktorskiej dr Julii Burdajewicz pt. „Late Antique wall paintings from Jiyeh (Porphyreon) in Lebanon. Iconographic study, technique of execution, conservation issues” (*Późnoantyczne malarstwo z Jiyeh <Porphyreon> w Libanie. Studium ikonograficzne, technika wykonania, problematyka konserwatorska*) był zbiór prawie trzystu fragmentów malowideł ściennych pochodzących z wczesnochrześcijańskiej bazyliki i domów mieszkalnych (V/VI w. n.e.), odkrytych na stanowisku Porfirejon (współczesne Jiyeh) w Libanie. Rozprawa została napisana pod kierunkiem dr hab. Tomasza Waliszewskiego, prof. UW, który w latach 2003-2014 prowadził w Jiyeh prace wykopaliskowe z ramienia Centrum Archeologii Śródziemnomorskiej Uniwersytetu Warszawskiego i we współpracy z libańską Dyrekcją Generalną Starożytności.

Ze względu na to, że malowidła te zachowały się jako fragmenty malowanego tynku przylegającego do lic bloków kamiennych z zawalonych ścian zabudowań Jiyeh, zostały one przetransportowane ze stanowiska archeologicznego do magazynu Muzeum-Pałacu w miejscowości Beiteddine. W wyniku porozumienia o współpracy zawartego pomiędzy Polskim Centrum Archeologii Śródziemnomorskiej UW a libańską Dyrekcją Generalną Starożytności dr Julia Burdajewicz spędziła pięć sezonów badawczych w Beiteddine. Ich wynikiem jest przedłożona rozprawa doktorska.

Rozprawa dr Burdajewicz jest dziełem wyjątkowym i zasługującym na najwyższe wyróżnienie ze względu na szereg wartości, które sobą reprezentuje.

Przede wszystkim porusza ona niezwykle istotny, ale praktycznie nierozpoznany i co za tym idzie, bardzo trudny temat badawczy, jakim są dekoracje malarskie późnoantycznych wnętrz. Przykłady malarstwa ściennego z późnego antyku z terenów Lewantu praktycznie się nie zachowały. Odnajdywane w czasie wykopalisk archeologicznych kawałki oderwanych od ścian malowanych tynków świadczą o powszechności takich dekoracji, lecz zwykle są tak fragmentaryczne, że uniemożliwiają lub zniechęcają badaczy do pochylecia się nad nimi. W rezultacie stan naszej wiedzy na temat późnoantycznego malarstwa ściennego jest znikomy, a tematyka wystroju późnoantycznych wnętrz jest zdominowana przez rozliczne opracowania mozaik podłogowych, które w przeciwieństwie do malowideł, zwykle odnajdywane są w dobrym stanie.

W związku z tym, zbiór malowideł ściennych odnalezionych w Jiyeh obejmujący liczne i różnorodne przedstawienia krzyży, postaci ludzkich, zwierząt, motywów roślinnych i geometrycznych, a także malowanych greckich inskrypcji, jest absolutnie unikatowym znaleziskiem w skali całego późnoantycznego Śródziemnomorza i cennym świadectwem sztuki wczesnochrześcijańskiej.

Świadoma wielkiej wagi i potencjału naukowego tego znaleziska, dr Burdajewicz postawiła sobie za cel jego wielostronne przestudiowanie: pod kątem archeologicznym (poprzez interpretację przedstawień, określenie datowania i kontekstu architektonicznego), historyczno-artystycznym (przeprowadzając studium

ikonograficzne i stylistyczne, określając związki z innymi elementami wystroju wnętrz tych budowli) i archeometrycznym (identyfikując za pomocą analiz chemicznych i instrumentalnych materiały użyte przez artystów i sposób ich aplikacji). Ponadto, będąc absolwentką Wydziału Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, dr Burdajewicz wykonała ekspertyzę dotyczącą stanu zachowania malowideł z Jiyeh, a następnie przeprowadziła szeroko zakrojone działania konserwatorskie i prewencyjne, które uratowały te zabytki przed zniszczeniem.

Ta interdyscyplinarność i wielowątkowość oraz fakt, że pracom badawczym towarzyszyły działania na rzecz ocalenia tych cennych malowideł wyróżnia rozprawę dr Burdajewicz na tle innych opracowań zabytków archeologicznych i determinuje jej wyjątkowy i innowacyjny charakter.

Do przeprowadzenia tak wielopłaszczyznowych i złożonych badań niezbędny był wysoki poziom wiedzy autorki w różnych dyscyplinach naukowych oraz umiejętność i sprawność posługiwania się narzędziami i metodami badawczymi właściwymi dla owych dyscyplin. Czytając jej rozprawę można się przekonać, że z jednakową łatwością autorka interpretuje źródła archeologiczne, dokonuje analizy stylu malarskiego, omawia dane pozyskane z badań laboratoryjnych próbek i wyciąga z nich wnioski, czy też analizuje zjawiska fizyczne, chemiczne i biologiczne odpowiadające za zniszczenia malowideł. Rozprawa opatrzona jest imponującą bibliografią obejmującą 28 historycznych tekstów źródłowych oraz 371 pozycji angielsko-, francusko-, niemiecko- i włoskojęzycznych z zakresu archeologii, historii, historii sztuki, materiałoznawstwa, biologii i chemii, oraz konserwatorstwa i ochrony dziedzictwa materialnego.

Umiejętność sprawnego operowania metodyką badawczą pozwoliła dr Burdajewicz pokonać różne wyzwania związane z przedmiotem jej rozprawy. Jednym z tych wyzwań był brak jakichkolwiek opracowań i literatury, do której autorka mogłaby się odwołać w swych badaniach, wynikający ze wspomnianego wyżej deficytu innych zachowanych przykładów późnoantycznego malarstwa ściennego na Bliskim Wschodzie. Dr Burdajewicz więc od początku była pozbawiona podstawowych narzędzi, którymi zwyczajowo posiłkuje się archeolog w opracowaniu zabytków, a mianowicie możliwości przeprowadzenia analizy porównawczej z analogicznymi zachowanymi i opracowanymi już obiektami.

W zakresie interpretacji przedstawień, studium ikonograficznego i stylistycznego, poradziła sobie z tą trudnością, poddając wnikliwej analizie inne grupy późnoantycznych zabytków, a mianowicie, mozaiki ścienne i podłogowe, iluminowane manuskrypty oraz tkaniny. Pozwoliło jej to nie tylko na interpretację malowideł, ale też na umieszczenie ich w szerszym kontekście późnoantycznych sztuk plastycznych. Swoje wnioski skonfrontowała i dopełniła zachowanymi źródłami historycznymi traktującymi o dekoracjach ściennych późnego antyku. Ponadto, swoje obserwacje odniosła zarówno do zasobów wiedzy o malowidłach ściennych z okresu poprzedzającego późny antyk (tj. z okresu rzymskiego) jak i następującego po nim (malowidła bizantyńskie), tworząc jakby klamrę, w której zawiera się dorobek późnoantycznych malarzy reprezentowany przez malowidła z Jiyeh.

W zakresie badań nad techniką i technologią wykonania malowideł dr Burdajewicz starannie dobrała spośród metod stosowanych w archeometrii takie, które pozwoliły jej uzyskać odpowiedzi na konkretnie postawione pytania badawcze (wykorzystała m.in. petrografię, SEM-EDS, spektroskopię Ramana i spektrometrię mas). Nie popełniła tym samym błędu częstego wśród wielu archeologów, którzy

uwiedzeni ilością i różnorodnością współcześnie dostępnych technik analitycznych tracą z oczu cele i pytania badawcze i wykonują wiele zbędnych analiz.

Również w przeciwieństwie do tendencji powszechnie panującej w badaniach archeometrycznych malowideł ściennych, a polegającej na identyfikacji bądź pigmentów, bądź składowych tynku, dr Burdajewicz objęła swoim studium całą strukturę malowidła: od podłoża konstrukcyjnego, przez zaprawy i tynki, po warstwy malarskie. Co więcej, nie ograniczyła się jedynie do identyfikacji surowców, lecz prześledziła też sposób ich użycia (np. frakcje wypełniaczy, czy proporcje między wypełniaczami a spoiwem) oraz cechy warsztatowe takie jak obecność rysunków przygotowawczych, podmalówek czy sposób budowania warstwy malarskiej. Takie holistyczne podejście jest niestety zjawiskiem niezwykle rzadkim w badaniach nad malowidłami ściennymi i powinno być przyjęte za wzorzec.

Podobnie jak w przypadku badań nad ikonografią i stylem, autorka odniosła wyniki przeprowadzonych badań archeometrycznych do stanu wiedzy na temat technik i technologii malarskich okresu wcześniejszego (rzymskiego) oraz późniejszego (bizantyńskiego), umieszczając tym samym malowidła z Jiyeh na osi rozwoju technik malarskich i przemian warsztatowych, które zaszły między antykiem a Bizancjum.

Badania archeometryczne malowideł z Jiyeh ówczesna doktorantka sfinansowała z grantu badawczego Preludium przyznanego jej przez Narodowe Centrum Nauki (UMO-2014/15/N/HS3/01776). Grant ten obejmował nie tylko malowidła z Jiyeh, ale też próbki pobrane z innych stanowisk archeologicznych Libanu, Jordanii oraz Izraela, co pozwoliło autorce na zebranie dużej ilości materiału porównawczego. Jest on niezwykle cenny ze względu na zaznaczony wyżej niemal całkowity brak opracowań naukowych na temat późnoantycznego malarstwa.

W momencie rozpoczęcia prac badawczych nad malowidłami, znajdowały się one w bardzo złym stanie, wynikającym po części z ich wieku i losów, także z samej natury oryginalnych materiałów, ale przede wszystkim z braku odpowiednich zabezpieczeń i złych warunków, w jakich zabytki były przechowywane po odkryciu. Zły stan tych malowideł praktycznie uniemożliwiał studia nad nimi. Dr Burdajewicz, posiadając odpowiednią wiedzę i umiejętności konserwatorskie, zdiagnozowała przyczyny zniszczeń malowideł, wyróżniając zjawiska i procesy o podłożu fizycznym, chemicznym i biologicznym, sformułowała plan postępowania i przeprowadziła prace konserwatorskie. W wyniku tych prac procesy destrukcji zostały powstrzymane, a malowidła wzmocnione i uczytelnione, co z kolei umożliwiło studia nad ich ikonografią i stylistyką.

Troska, jaką dr Burdajewicz otoczyła malowidła, jest szczególnie godna uwagi i pochwały, gdyż niestety nagminnym zjawiskiem jest brak zainteresowania ze strony badaczy dalszym losem opracowywanych przez nich zabytków, które nierzadko ulegają zniszczeniu w wyniku zaniedbań i zaniechań. Co więcej, należy tu podkreślić, że malowidła z Jiyeh to niezwykle cenne lecz delikatne zabytki sztuki wczesnochrześcijańskiej, których na Bliskim Wschodzie zachowało się niewiele, a te, które przetrwały, pozostają narażone na zniszczenie bądź przez brak opieki, bądź w wyniku trwających tam konfliktów zbrojnych, nierzadko o podłożu religijnym.

Prowadząc badania nad malarstwem ściennym z Jiyeh, dr Burdajewicz wykazała się całkowitą samodzielnością i wielką dojrzałością naukową, zarówno na etapie pracy w terenie, w trakcie kwerend źródłowych, jak i przygotowując rozprawę. Rozpoczynając pracę miała już bardzo dobre rozeznanie w stanie wiedzy na temat antycznych i późnoantycznych dekoracji ściennych co pozwoliło jej na samodzielne i precyzyjne określenie celów badań i sformułowanie pytań badawczych. Uzyskane

wyniki potrafiła przedstawić w sposób klarowny i uporządkowany, co było szczególnym wyzwaniem biorąc pod uwagę wielowątkowość tematu oraz wymagający, obszerny, a zarazem fragmentaryczny materiał badawczy. Jej rozprawę cechuje przejrzystość, logika wywodu i bogaty materiał ilustracyjny, który jest kluczowym elementem w przypadku opracowań zabytków archeologicznych, szczególnie tych należących do kultury artystycznej.

Warto nadmienić, że prowadzenie prac badawczych w Libanie i na terenie Pałacu-Muzeum w Beiteddine wymagało otrzymania odpowiednich pozwoleń wydawanych przez libańskie służby starożytności i lokalne władze, co nie zawsze jest łatwe. Dr Burdajewicz rokrocznie doglądała formalności niezbędnych do ich uzyskania. Podobnie pobranie i wywóz z Libanu do Polski próbek niezbędnych do przeprowadzenia badań archeometrycznych odbyło się po uzyskaniu odpowiednich zgód i pozwoleń czyli zgodnie z zasadami etyki naukowej.

Rozprawa dr Burdajewicz stanowi bardzo istotny wkład w badania nad kulturą materialną późnego antyku, uzupełniając lukę w wiedzy na temat dekoracji malarskich wnętrz sakralnych i świeckich. Temat rozprawy dr Burdajewicz wpisuje się w zjawisko rosnącego w ostatnich latach zainteresowania kulturą materialną późnego antyku i wczesnego Bizancjum. Z tego względu, oraz z powodu unikatowości i wielkiej wartości materiału badawczego, praca dr Burdajewicz, gdy zostanie opublikowana, będzie miała wielkie znaczenie na arenie badań międzynarodowych. Już teraz cieszy się żywym zainteresowaniem badaczy, tak polskich jak i zagranicznych, czego odzwierciedleniem są entuzjastyczne recenzje i opinie specjalistów w zakresie badań nad kulturą materialną i artystyczną wschodniej części basenu Morza Śródziemnego, malarstwa antycznego i sztuki wczesnochrześcijańskiej. Proces publikacyjny w jednym z wiodących międzynarodowych wydawnictw naukowych (Peeters) już się rozpoczął, a fakt, że rozprawa została napisana w języku angielskim pozwoli na znaczne skrócenie czasu przygotowania jej do druku.

Należy tu podkreślić, że malowidła z Jiyeh, znajdując się w magazynie Muzeum w odległym Beiteddine, pozostają niedostępne dla szerszego grona badaczy, a zatem rozprawa dr Burdajewicz nie tylko stanowi przełom i punkt odniesienia w studiach nad późnoantycznym malarstwem ściennym, ale umożliwia innym specjalistom zapoznanie się z tymi zabytkami. Natomiast fakt, że są to znaleziska z polskich badań archeologicznych i zostały opracowane w ramach rozprawy doktorskiej przygotowanej na polskim uniwersytecie umacnia renomę rodzimej szkoły archeologii śródziemnomorskiej na arenie międzynarodowej, gdzie od lat zajmuje ona istotne miejsce.

Niełatwo byłoby znaleźć drugą osobę, która posiadałaby tak szeroką wiedzę z różnych dziedzin, kompetencje, ale też praktyczne umiejętności aby podjąć i samodzielnie opracować tak trudny, wielowątkowy i istotny problem naukowy jakim są późnoantyczne malarskie dekoracje ścienne. Rozprawa dr Julii Burdajewicz w naturalny i innowacyjny sposób przekracza granice różnych dyscyplin i jednocześnie łączy je w sobie, czego wynikiem jest wyjątkowe dokonanie z dziedziny nauk humanistycznych, wykorzystujące zdobycze nauk ścisłych i splecione z praktyczną dyscypliną badawczą jaką jest konserwacja zabytków.

Rozprawa doktorska dr Burdajewicz bez wątpienia stanowić będzie punkt odniesienia dla innych badaczy kultury materialnej i artystycznej basenu Morza Śródziemnego w pierwszym tysiącleciu naszej ery, zarówno w zakresie jej wyników i wniosków, ale też w holistycznym podejściu do tematu oraz wzorcowej i nowatorskiej metodyki. Nie byłoby hiperbolą stwierdzenie, że wyznacza ona nowy

standard w swojej dziedzinie. W związku z powyższym Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o przyznanie dr Julii Burdajewicz nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską za rok 2019.

Załącznik nr 2

do uchwały nr 529 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 22 kwietnia 2020 r.
w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR BARTŁOMIEJ CHROMIK**

Rozprawa doktorska dr. Bartłomieja Chromika pt. „*Makro- i mikroideologie językowe. Przykład języka wilamowskiego*”, obroniona z wyróżnieniem 30 maja 2019 r. na Wydziale „Artes Liberales”, jest poświęcona opisowi funkcjonujących obecnie i w przeszłości w Wilamowicach ideologii językowych. Ideologie omawiane w rozprawie są ukazane w perspektywie historycznej i strukturalnej w ramach wypracowanego samodzielnie teoretycznego konstruktu trzystopniowego podziału ideologii językowych.

Składająca się z 396 stron rozprawa dzieli się na sześć zasadniczych rozdziałów, wprowadzenie, zakończenie i bardzo obszerną i starannie przygotowaną bibliografię, do której autor rozprawy dołącza również aneksy z dokumentami i fotografiami. Pierwsza część pracy poświęcona jest przedstawieniu przejętej w rozprawie metody badawczej – warto tu podkreślić jej szczególną transdyscyplinarność; rama badawcza bowiem czerpie z dokonań kulturoznawstwa, antropologii, etnografii, historii, językoznawstwa i filozofii. Kolejne części pracy przynoszą typologię ideologii językowych – szczególnie interesujące jest rozszerzenie dotychczas stosowanego pojęcia o ich trzeci niebezpośredni poziom, który obejmuje idee i poglądy nie dotyczące bezpośrednio języka lub jego użytkowników, ale dostarczające wzorców dla ich postrzegania. Kluczowym dla rozprawy jest bowiem inny podział ideologii językowych, opierający się na poziomie ich rozpowszechnienia, obszarze występowania i czasie trwania. Wyróżnione w ten sposób zostały makro- i mikroideologie językowe. Trzecia część pracy przynosi historię Wilamowic oraz przedstawienie sytuacji socjolingwistycznej na pograniczu małopolsko-śląskim, umożliwiając tym samym ogólną periodyzację ideologii językowych dotyczących języka wilamowskiego i kultury osób nim mówiących,

W zgodnej opinii recenzentów rozprawa dr. Bartłomieja Chromika spełnia z nadatkiem wymogi stawiane pracom doktorskim i jest ważnym osiągnięciem badawczym jako efekt wielopłaszczyznowych, interdyscyplinarnych badań prowadzonych przez autora rozprawy w ramach różnych grantowych zespołów badawczych. Autor imponuje świadomością i konsekwencją metodologiczną, a swoją rozprawą wnosi istotny wkład w ogólną refleksję nad kulturą i językiem. Z tych też względów, zdaniem Senatu Uniwersytetu Warszawskiego, praca zasługuje na nagrodę Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZYCNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR PAWEŁ CYWIŃSKI**

Rozprawa doktorska Pawła Cywińskiego jest w rzeczywistości efektem wieloletniego zagłębiania się autora w zjawisko wyzysku we współczesnej turystyce. To zgłębianie się niejednokrotnie miało charakter spektakularny. Wraz z kilkunastoma specjalistami i badaczami turystyki z różnych uniwersytetów stworzył i udostępnił w Internecie zbiór ponad 50 tekstów poświęconych różnym problemom współczesnej turystyki post-turysta.pl, który stał się jednym z najważniejszych popularnonaukowych źródeł wiedzy na ten temat w polskojęzycznym Internecie. Badał to zjawisko w ramach projektów badawczych na szlakach wokół Annapurny oraz własnych inicjatyw w Rogu Afryki oraz Iranie. Napisał na temat asymetrycznych relacji w turystyce pracę magisterską obronioną z wyróżnieniem na Wydziale Orientalistycznym Uniwersytetu Warszawskiego. Przez rok badał to zjawisko w Indonezji, a aby lepiej móc badania te przeprowadzić, nauczył się płynnie posługiwać językiem bahasa indonesia. Dlatego później już w ramach pracy nad doktoratem powrócił na cztery miesiące do Indonezji, gdzie przeprowadził kilkadziesiąt wywiadów pogłębionych w tym języku oraz obserwacje terenowe na czterech poligonach badawczych, na trzech różnych indonezyjskich wyspach.

W pierwszej części swojej pracy doktorskiej Paweł Cywiński przeprowadził prezentujący wysoki poziom wielodyscyplinarnej wiedzy teoretycznej wywód kończący się zaproponowaniem pierwszej w literaturze przedmiotu równościowej definicji zjawiska „neokolonializmu turystycznego”. Jak w pracy w swojej wykazał, do tej pory, pomimo ponad czterdziestu lat używania tego zwrotu w bardzo wielu tekstach naukowych, nigdzie nie pojawiła się spójna definicja słownikowa tego zjawiska. Uzupelnienie tej luki jest niewątpliwie znaczącym wkładem w światowy dyskurs krytyczny poświęcony turystyce. Tym bardziej, że autor przy okazji nakreślił całą wielowymiarową i logicznie skonstruowaną ramę semantyczną poświęconą temu zagadnieniu.

Autor nie poprzestał na bardzo wysokim poziomie analizie teoretycznej. W drugiej części swojej pracy dokonał weryfikacji praktycznej zaproponowanej wcześniej definicji. Dokonał tego proponując oryginalne rozwiązania w zakresie zastosowania wyników badań naukowych z pierwszej części swojej pracy. Za pomocą 13 różnych technik zbierania danych wyodrębnił w czterech poligonach badawczych, aż 15 różnych studiów przypadku neokolonializmu turystycznego w kontekście społeczno-kulturowym, geograficznym oraz gospodarczym. Wykazał różne przejawy neokolonializmu turystycznego, w tym takie jak wykluczenie przestrzenne, uzależnienie ekonomiczne czy komercjalizacja kultury. Udowodnił w ten sposób przydatność i skuteczność zaproponowanej przez siebie definicji.

Stworzenie ram teoretycznych niedefiniowanego dotychczas zjawiska a następnie praktyczna ich weryfikacja sprawiła, że ta rozprawa doktorska zyskała wybitnie nowatorski charakter i udowodniła zarazem umiejętności w zakresie samodzielnego prowadzenia pracy naukowej przez autora na poziomie dużo wyższym, niż przyjęto uznawać się za zadowalające na tym poziomie rozwoju

naukowego. Tym bardziej, że praca ta posiada w sobie zawarte przesłanie etyczne poświęcone relacjom wykluczenia i marginalizacji zaistniałym we współczesnej turystyce. Na końcu warto zwrócić uwagę na to, że autor poruszając się po teoretycznych i praktycznych zagadnieniach potrafił swoje badania opisać bardzo żywym i pięknym językiem, co jest dodatkową zaletą omawianej tu pracy.

Tym samym Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o przyznanie dr. Pawłowi Cywińskiemu nagrody Prezesa Rady Ministrów za jego wieloletnią pracę nad swoją unikalną, ważną, ciekawą i nowatorską rozprawę doktorską, którą w maju 2019 r. z sukcesem obronił na Wydziale Geografii i Studiów Regionalnych.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR MARIUSZ FINKIELSZTEIN**

Praca doktorska Mariusza Finkielszteina została obroniona 27 września 2019 r. na Wydziale Filozofii i Socjologii. Recenzentami rozprawy byli kanadyjski socjolog prof. Michael Gardiner z University of Western Ontario (Kanada) oraz antropolog prof. Wojciech Burszta z SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny. Praca dr. Finkielszteina obejmuje szeroko zakrojone badania dotyczące zjawiska nudy w pracy na przykładzie pracy akademickiej. Praca napisana w języku angielskim i zatytułowana *On the Social Significance of Boredom: The Phenomenon of Boredom in the University Milieu* łączy obszerny interdyscyplinarny namysł teoretyczny z socjologiczną, jakościową analizą wywiadów i obserwacji. Głównym celem badań prowadzonych przez dr. Mariusza Finkielszteina było pokazanie znaczenia nudy w życiu społecznym, szczegółowe omówienie rozumienia nudy w różnych dyscyplinach naukowych (psychologia, filozofia, socjologia, antropologia), stworzenie socjologicznej definicji nudy, oraz opis i analiza zjawiska nudy w pracy, na przykładzie pracy akademickiej.

Praca Mariusza Finkielszteina podejmuje istotny i słabo zbadany dotąd temat nudy i jak stwierdził prof. Burszta w swojej recenzji, jest „niezwykle gęsta interpretacyjnie”. Dr. Finkielsztein eksploruje istotny społecznie problem, który jak dotąd był rzadko analizowany w obrębie socjologii. Kandydat do Nagrody proponuje oryginalną definicję tego pojęcia, którego używa do opisu i analizy nudy w pracy akademickiej. Jest to pierwsza na świecie rozprawa naukowa, która tak obszernie i dokładnie opisuje środowisko uniwersyteckie w kategoriach odczuwania nudy. Praca doktora Mariusza Finkielszteina zawiera szczegółowy opis czynników systemowych wpływających na odczuwanie nudy oraz wyczerpująco analizuje nudę występującą w trakcie wykonywania różnego rodzaju aktywności akademickich, takich jak konferencje naukowe, obowiązki biurowe, organizacyjne, dydaktyczne i badawcze. Opisuje ona zatem środowisko uniwersyteckie w sposób nowatorski i wcześniej niepraktykowany. Dr Finkielsztein z sukcesem dokonuje również translacji pojęcia nudy z języka potocznego do naukowego. Mistrzowsko pokazuje, iż nuda ma wiele wymiarów, aspektów i znaczeń, a więc daleka jest od uproszczonego i stereotypowego rozumienia obecnego w dyskursie potocznym.

Przebieg obrony dysertacji był odzwierciedleniem jakości pracy, którą obu recenzentów podkreślało wielokrotnie. Obrona pracy doktorskiej była doskonałym przykładem naukowej wymiany zdań i inspirującej intelektualnie dyskusji. Profesor Michael Gardiner (University of Western Ontario) – światowy specjalista w zakresie nudy – w swojej recenzji stwierdził jednoznacznie, że praca mogłaby zostać opublikowana przez prestiżowe wydawnictwo. Obaj recenzenci zgodnie zatem sugerują, że praca powinna być opublikowana w formie monografii. Mając na uwadze fakt, iż praca napisana została w języku angielskim, ma ona potencjał, aby na trwałe wpisać się w międzynarodowy dyskurs naukowy.

Wyśmienite recenzje pracy Mariusza Finkielszteina świadczą, iż jest to praca na najwyższym międzynarodowym poziomie. Szczególnie wartościowa w tym

zakresie wydaje się recenzja prof. Gardinera jako socjologa z anglosaskiego kręgu kulturowego zajmującego się m.in. zagadnieniem nudy, który podkreślił iż jest to praca znacznie przewyższająca wymagania stawiane doktorantom.

Należy zaznaczyć również, że Mariusz Finkielsztein potrafi zadbać o uzyskanie finansowania badań o czym świadczy fakt, że był kierownikiem projektu finansowanego przez NCN („Preludium”); w jego ramach zostały wykonane badania będące podstawą jego rozprawy doktorskiej.

Należy również nadmienić, że Mariusz Finkielsztein, mimo młodego wieku, jest twórczym i oryginalnym autorem publikującym w kraju i za granicą. Opublikował 8 artykułów (m.in. w *Journal of Further and Higher Education* oraz *Sociological Spectrum*) oraz 4 rozdziały w monografiach dotyczących swojego tematu badawczego. Kandydat do Nagrody Premiera był także tematycznym redaktorem naukowym dwóch numerów o nudzie (*Stan Rzeczy* 2/2016; *Maska* 2/2018). Jego działalność akademicka w obszarze uczestniczenia w bezpośrednich dyskusjach naukowych odbywających się w ramach konferencji jest imponująca, bowiem nie tylko aktywnie uczestniczył w 13 konferencjach międzynarodowych i 26 krajowych, ale również w latach 2014-2017 zorganizował 4 ogólnopolskie oraz 3 międzynarodowe konferencje o nudzie.

Poza obszarem akademickim, dr Mariusz Finkielsztein dał się poznać jako świetny popularyzator swojego tematu badawczego; brał udział w licznych programach radiowych, udzielał wywiadów do prasy, a także wielokrotnie występował w ramach Festiwalu Nauki.

Podsumowując, należy stwierdzić że rozprawa doktorska dr Mariusza Finkielszteina jest pracą wybitną i Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o nagrodzenie jej nagrodą Prezesa Rady Ministrów w szczególności ze względu na opisane wyżej imponujące osiągnięcia naukowe, samodzielność w przygotowaniu publikacji naukowych, ich imponującą oryginalność i wysoką kreatywność w wyznaczaniu celów badawczych.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR INŻ. DARIUSZ JARUGA**

Praktyczne wykorzystanie dużych zasobów informacji określanymi jako Big Data, opracowanie nowatorskiej metody wyszukiwania i automatycznego gromadzenia tematycznych informacji opisujących problematykę nauk społecznych z wykorzystaniem autorskich systemów informatycznych, stanowiły problem badawczy dysertacji dr. inż. Dariusza Jarugi *Komunikacja sieciowa. Źródła informacji Big Data*.

Nowatorskim osiągnięciem naukowym dr. inż. Dariusza Jarugi jest autorska, oryginalna metodyka kolekcjonowania nieustrukturyzowanych (głównie teksty, obrazy i audio) informacji i ich standaryzacja dla potrzeb rafinacji dużych wolumenów informacyjnych. Metodyka ta została wdrożona do praktycznej eksploatacji, która potwierdziła jej użyteczność. Dowiodły tego liczne badania, głównie w zakresie pozyskiwania nowych informacji z wcześniej nieużytecznych cyfrowych zasobów informacyjnych.

Efektom badań dr. inż. Dariusza Jarugi było sformułowanie i rozwiązanie oryginalnego problemu naukowego, jakim jest automatyzacja gromadzenia informacji z dostępnych cyfrowych zasobów informacyjnych w skali świata oraz ich dostosowanie do dalszych pogłębionych analiz.

Sprawdzeniem użyteczności owej metody jest unikalne, stosowane w badaniach od kilku lat, narzędzie informatyczne – Robot Big Data. Pozwoliło ono osiągnąć zamierzony cel – skuteczną automatyzację gromadzenia informacji dostępnych online i offline w formie umożliwiającej ich dalszą analizę, wykorzystującą narzędzia do rafinacji informacji.

Przydatności osiągnięcia dr. inż. Dariusza Jarugi dowodzą prowadzone od pięciu lat praktyczne realizacje i wdrożenia Robot Big Data w ponad stu badaniach naukowych i gospodarczych. Kompletność danych znacznie przekracza precyzę informacyjną indeksowanych tematycznych cyfrowych zasobów dostępnych w sieci. Stwarza to nieosiągalną wcześniej bazę tematyczną dla pogłębionych analiz wykorzystujących narzędzia sztucznej inteligencji.

Badania prowadzone na zlecenie NCBIr umożliwiły między innymi trafną identyfikację wielu najważniejszych trendów technologicznych na świecie, np. tych, które potwierdziła po roku (od badania przeprowadzonego przy pomocy narzędzia dr. inż. Dariusza Jarugi), nagroda Nobla związana z gromadzeniem energii elektrycznej.

Innymi przykładami zastosowań metody i narzędzia dr. inż. Dariusza Jarugi były wyniki w zakresie nauk społecznych, uzyskane na bazie zgromadzonych robotem informacji o uwarunkowaniach zdrowia, chorób i ich leczenia (zgodne z ekspertyzami WHO), trafna predykcja wyborów parlamentarnych i prezydenckich w 2015 r. oraz zlecona przez IPN analiza dokumentów historycznych.

Na szczególne podkreślenie wartości osiągnięć naukowo-wdrożeniowych dr. inż. Dariusza Jarugi zasługuje oryginalność i uniwersalność metodyki gromadzenia danych i wyniki jej praktycznych zastosowań.

Wskazane argumenty, dowodzące ogromnej wartości naukowej oraz aplikacyjnej pracy doktorskiej, jak też jej innowacyjność, w pełni uzasadniają wniosek o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów dr. inż. Dariuszowi Jarudze.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR MARTA JAWORSKA-OKNIŃSKA**

Dr Marta Jaworska-Oknińska uzyskała stopień naukowy doktora w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia z wyróżnieniem decyzją Rady Naukowej Dyscypliny Historia dn. 11 grudnia 2019 r. za rozprawę doktorską pt. „Komunikacja między Moskwą a prowincją w świetle suplik zbiorowych z lat 1613-1649. Studium z kultury politycznej Państwa Moskiewskiego w XVII wieku”. Rozprawa doktorska, napisana pod kierunkiem prof. dr. hab. Dariusza Kołodziejczyka, została obroniona na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego 3 grudnia 2019 r. Celem rozprawy doktorskiej była analiza źródłoznawcza suplik zbiorowych, adresowanych do cara przez korporacje dworiańskie w latach 1613-1649. Stawiając pytania badawcze o rolę i znaczenie suplik oraz korporacji dworiańskich w procesie komunikacyjnym pomiędzy prowincją a Moskwą, dr Jaworska-Oknińska pokazała zróżnicowany obraz stosunków społecznych w nowożytnej Moskwie, daleki od utrwalonego w polskiej świadomości monolitu carskiego samodzierżawia. Autorka skoncentrowała się na sposobach funkcjonowania mechanizmów prawno-ustrojowych, służących wyrażaniu społecznych dążeń i oczekiwań w politycznej praktyce. Przedmiotami zainteresowania była też aktywność polityczna prowincjonalnych dworów i dzieci bojarskich oraz charakter ich zaangażowania w sprawy lokalne i ogólnopaństwowe. Przedstawiając funkcjonowanie suplik zbiorowych na tle działalności lokalnej administracji i prowincjonalnej kancelarii, autorka zwróciła uwagę na mniej eksponowane w dotychczasowej historiografii mechanizmy funkcjonowania systemu politycznego w Państwie Moskiewskim. Bazę źródłową pracy stanowi ponad sto suplik zbiorowych, zachowanych w większości w formie materiałów rękopiśmiennych, przechowywanych w Rosyjskim Państwowym Archiwum Akt Dawnych w Moskwie.

Rozprawa została uznana przez recenzentów za nowatorski głos w prowadzonej od wielu pokoleń dyskusji poświęconej relacjom między rządzonymi a rządzącymi w nowożytnym Państwie Moskiewskim oraz za znaczący wkład nauki polskiej w badania rusycystyczne. W recenzjach podkreślono nie tylko skrupulatność w zgromadzeniu materiałów źródłowych w rosyjskich archiwach i znajomość literatury przedmiotu, ale przede wszystkim talent analityczny, naukową intuicję oraz wyobraźnię, z jaką autorka opracowała materiały źródłowe. Autorka doskonale opanowała pismo oraz język dokumentów moskiewskich XVI-XVII w. Na wyróżnienie zasługuje również samodzielność w dochodzeniu do wniosków oraz klarowność przeprowadzonego wywodu naukowego. W opinii recenzentów praca doktorska „Komunikacja między Moskwą a prowincją w świetle suplik zbiorowych z lat 1613-1649. Studium z kultury politycznej Państwa Moskiewskiego w XVII wieku” powinna ukazać się drukiem nie tylko w języku polskim, ale także zostać przetłumaczona na język angielski oraz rosyjski. Jako liczący się dorobek polskiej historiografii dotyczącej dziejów Państwa Moskiewskiego i Rosji rozprawa dr Marty Jaworskiej-Oknińskiej zasługuje na wyróżnienie w postaci Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

Załącznik nr 7

do uchwały nr 529 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 22 kwietnia 2020 r.
w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR STANISŁAW JAN KANIA**

Stanisław Jan Kania uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa, nadany przez Radę Wydziału Orientalistycznego Uniwersytetu Warszawskiego 26 września 2019 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „A Buddhist critique of the Lokāyata materialism from the 8th century. The *Lokāyata-parīkṣā* Chapter XXII of Śāntarakṣita's *Tattva-saṅgraha* with Kamalaśīla's *Pañjikā*. A critical edition from the Sanskrit manuscripts and the Tibetan version, with an introduction and an annotated translation”. Praca doktorska S.J. Kani została wyróżniona uchwałą Rady jako praca wybitna.

Rozprawa dr. Kani wpisuje się w polską tradycję badań orientalistycznych – pionierami studiów nad tekstem *Tattvasaṅgraha* [dalej TS] byli Stanisław Schayer, założyciel Instytutu Orientalistycznego UW (1932), oraz jego uczeń Arnold Kunst. TS, czyli „Kompedium zasad”, to najważniejszy traktat późnej scholastyki buddyjskiej (VIII w.), zawierający niezwykle cenne odniesienia do innych nurtów myśli indyjskiej, w tym do materializmu lokajaty (*lokāyata*). Jest to obszerne dzieło o charakterze doksograficznym, zachowane w oryginale sanskryckim oraz w przekładzie na język tybetański.

Dr Kania opracował rozdział XXII TS dotyczący buddyjskiej krytyki tez materializmu lokajaty na podstawie skrupulatnie dokonanej edycji tekstu sanskryckiego (na podstawie oryginalnych manuskryptów indyjskich) oraz edycji wersji tybetańskiej. Edycja opatrzona jest potrójnym aparatem krytycznym, filologiczno-egzegetycznym, oraz przekładem angielskim obficie opatrzonym przypisami. Opracowanie dra Kani jest wręcz modelowym przykładem opracowania filologicznego bardzo ważnego filozoficznego traktatu indyjskiego, zawiera edycję krytyczną tekstu oraz przekład z licznymi przypisami i komentarzami. Wnikliwe studium traktatu „Kompedium zasad” dokonane przez dra Kanię ukazuje nowe aspekty niedostatecznie zbadanych koncepcji materialistów indyjskich i jest ważnym przyczynkiem do badania historii myśli indyjskiej. Wartość dysertacji dra Kani podnosi także fakt, że jest napisana bardzo dobrą angielszczyzną i niebawem zostanie opublikowana drukiem. Rozprawa ta nawiązuje do najlepszych tradycji orientalistyki polskiej i światowej.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr. Stanisława Jana Kania do Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR NATALIA KARCZEWSKA**

Rozprawa doktorska dr Natalii Karczewskiej pt. „Faultless Disagreement in Contemporary Semantic Theories”, napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Joanny Odrowąż-Sypniewskiej, jest pracą z dziedziny analitycznej filozofii języka, poświęconą analizie problemu tzw. bezbłędnej niezgody, tj. sytuacji konwersacyjnej, w której jeden z rozmówców przypisuje pewną subiektywną własność jakiemuś obiektowi (np. „x jest piękny”), a drugi odmawia przypisania tej własności (np. „x nie jest piękny”). Tego rodzaju dialogi wywołują dwie intuicje, które trudno jest wyjaśnić jednocześnie. Z jednej strony rozmówcy zdają się być w sporze, bowiem wyrażają (przynajmniej pozornie) sprzeczne ze sobą sądy. Z drugiej strony, wydaje się, że z uwagi na subiektywny i ocenny charakter tych sądów, żaden z mówiących nie jest w błędzie, bowiem pozostaje w zgodzie z wyznawanymi przez siebie wartościami lub standardami. Tak sformułowany problem jest jednym z najintensywniej badanych zagadnień z zakresu filozofii języka w ciągu ostatnich piętnastu lat, ponieważ jego rozwiązanie jest kluczowe dla wyboru adekwatnej teorii semantycznej języka naturalnego. Zarówno tematyka pracy, jak i uzyskane wyniki wpisują się w intensywnie rozwijany nurt badań dotyczących treści propozycjonalnej sądów ocennych oraz wywoływanych przez nie efektów pragmatycznych.

W swojej pracy dr Karczewska przeprowadza rekonstrukcję i analizę najważniejszych współczesnych teorii znaczenia pod kątem możliwości wyjaśnienia zjawiska bezbłędnej niezgody, omawia inne propozycje rozwiązania problemu obecne w literaturze oraz przedstawia własne oryginalne wyjaśnienie zjawiska bezbłędnej niezgody. Część krytyczna zasługuje na najwyższe uznanie, ponieważ jest bardzo szczegółowa i wyczerpująca, obejmując przy tym szeroki zakres zagadnień. Zarzuty przeciwko opisanym stanowiskom są trafne, a ich jakość dialektyczna została wysoko oceniona przez recenzentów.

Własne rozwiązanie Autorki zaprezentowane w części pozytywnej rozprawy polega na odwołaniu się do aspektu działania, który dostrzega ona w wypowiedziach na tematy subiektywne. Posługując się narzędziami należącymi do teorii aktów mowy, analizuje wypowiedzi ocenne jako czynności chwaleń (ang. *praise*) lub krytyki (ang. *disapproval*). W efekcie konstruuje zupełnie nowe pojęcie sporu, rozumianego jako konflikt mocy illokucyjnych nieasercyjnych czynności mowy.

Zarówno część krytyczna, jak i część pozytywna rozprawy pokazują dojrzały warsztat badawczy autorki, imponującą wiedzę z zakresu współczesnej filozofii języka, zdolności analityczne oraz umiejętność samodzielnego i twórczego rozwiązywania problemów. Wyniki badań zawarte w rozprawie stanowią istotny głos w aktualnej dyskusji na temat bezbłędnej niezgody i mają szansę wyznaczyć jej nowy, obiecujący kierunek.

Rozprawa doktorska dr Natalii Karczewskiej jest napisana w języku angielskim. Obrona pracy odbyła się 23 września 2019 r. Rada Naukowa Instytutu Filozofii nadała kandydatce stopień doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia oraz postanowiła o wyróżnieniu rozprawy. W czasie studiów doktoranckich

dr Karczewska zrealizowała grant PRELUDIUM Narodowego Centrum Nauki, była stypendystką Polsko-Amerykańskiej Komisji Fulbrighta (odbyła roczny staż badawczy na New York University) oraz przebywała na stypendium naukowym Erasmus+ w Institut Jean Nicod w Paryżu (2015). Wyniki badań dr Karczewskiej opublikowane zostały w licznych artykułach w czasopiśmie punktowanych oraz zaprezentowane na konferencjach, warsztatach i kongresach naukowych w Polsce i zagranicą.

Rozprawa doktorska dr Karczewskiej stanowi oryginalny i twórczy wkład w międzynarodową debatę dotyczącą bezbłędnej niezgody i właściwej analizy predykatów subiektywnych. Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o wyróżnienie rozprawy doktorskiej dr. Natalii Karczewskiej Nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR WERONIKA KOBYLIŃSKA-BUNSCH**

Dr Weronika Kobylińska-Bunsch jest od kilku lat uznawana za jedną z najważniejszych z Polsce badaczek fotografii. Jej badania naukowe, działalność popularyzatorska i dydaktyczna, ożywiania ruchu publikacyjnego wokół tej dziedziny były wysoce cenione jeszcze przed osiągnięciem stopnia doktora. W rozprawie doktorskiej podjęła się, jako pierwsza w polskiej humanistyce, przetruczenia mostu między wąsko (i środowiskowo) pojętą historią fotografii i historią sztuki. Dysponując znakomitym zapleczem teoretycznym autorka rozprawy przeprowadziła syntetyczną analizę zjawiska awangardy, kluczowego dla zrozumienia kultury XX wieku, a następnie pokazała, jak można zjawisko to dostrzegać w polskiej fotografii.

Pionierskiemu ujawnieniu na różne sposoby pojmowanej awangardowości służyła drobiazgowo interpretacja tekstów z epoki (zarówno teoretycznych, jak krytycznych), powiązana z obszernym przeglądem form samych fotografii, z okresu międzywojennego, i kilku pierwszych dekad po 1945 r. Doktorantka wyszła przy tym śmiało poza kanon kilku sławnych nazwisk twórców (jak Witkacy, Zbigniew Dłubak), odkrywając całą plejadę artystów fotografii całkowicie zapomnianych albo znanych tylko lokalnie i nigdy nie branych pod uwagę przy jakiegokolwiek refleksji nad awangardą. Wykazała też w rewelacyjnie napisanych, błyskotliwie uargumentowanych analizach możliwość zastosowania kryteriów języka awangardowego w twórczości klasyków polskiej fotografii, uznawanych za tradycjonalistów, jak Jan Bułhak.

Recenzenci, zarówno w recenzjach na piśmie, jak w trakcie publicznej obrony doktoratu, weszli z doktorantką w polemikę, w trakcie której doktorantka podtrzymała swoje zasadnicze tezy i propozycje. Jej replika została w całości przyjęta, a cała dyskusja uznana przez komisję za wyjątkową w ostatnich latach, żywą i partnerską debatę naukową,

Podsumowując: rozprawa Weroniki Kobylińskiej-Bunsch jest przełomowa w zakresie stanu wiedzy o polskiej fotografii XX wieku, przynosi liczne odkrycia postaci i dzieł o pierwszorzędnej randze; wykorzystuje najnowsze narzędzia metodologiczne polskiej i światowej humanistyki do przeprowadzenia pionierskiej analizy zjawiska awangardy w odniesieniu nie tylko do fotografii, ale ogólnie sztuki polskiej XX wieku; poddaje krytyce stan badań, z wieloma sprostowaniami natury faktograficznej, technologicznej, historyczno-źródłowej w odniesieniu do wcześniejszej literatury.

Dzięki żywemu językowi, umiejętnościom polemicznym, sprawności wykładu stanowi również znakomity przykład tekstu humanistycznego – na poziomie wykraczającym poza literaturę specjalistyczną.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o wyróżnienie rozprawy doktorskiej dr. Weroniki Kobylińskiej-Bunsch Nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

Załącznik nr 10

do uchwały nr 529 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 22 kwietnia 2020 r.
w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR TOMASZ KOCIUMAKA**

Rozprawa dotyczy jednego najbardziej klasycznych tematów algorytmiki: algorytmów przetwarzania tekstów. Dziedzina ta zyskała w ostatnim czasie na znaczeniu ze względu na konieczność przetwarzania ogromnych danych tekstowych pochodzących np. z zasobów Internetu (wyszukiwarki internetowe) oraz zastosowań biologicznych (sekwencjonowanie genomów). Najważniejsze problemy w tej dziedzinie, takie jak wyszukiwanie wzorca czy zagadnienia związane z kompresją były badane przez czołowych informatyków od ponad 50 lat. Rozprawa dr. Kociumaki podejmuje te tematy na nowo, lecz w nowym, naturalnym modelu zapytań wewnętrznych. W modelu tym należy wstępnie przetworzyć tekst na wejściu (np. zawartość wielu stron internetowych, genom) budując strukturę danych, która następnie jest w stanie bardzo szybko przetwarzać zapytania dotyczące fragmentów tego tekstu. Autorowi udało się przedstawić oryginalne i w sposób mierzalny lepsze od wcześniej znanych algorytmy dla kilku rodzajów zapytań. Są to m. in. tak fundamentalne zapytania jak wyszukiwanie wzorca (dla dwóch fragmentów sprawdzić czy jeden z nich występuje w drugim), czy pytanie o najdłuższy wspólny prefiks dwóch fragmentów, które jest podstawową operacją wykorzystywaną przez wiele bardziej wyspecjalizowanych algorytmów.

Autor uzyskał nowe rezultaty w tej klasycznej, trudnej dziedzinie. Rozprawa oparta jest o trzy publikacje, z których dwie ukazały się na czołowej światowej konferencji algorytmicznej SODA (ACM/SIAM Symposium on Algorithms, ranking core A*, 200 pkt MNiSW), natomiast trzecia zdobyła nagrodę za najlepszą pracę na branżowej, tzn. poświęconej algorytmom tekstowym, konferencji CPM (Combinatorial Pattern Matching, ranking core B). Te publikacje już zyskały znaczące zainteresowanie środowiska, o czym świadczy ponad 40 cytowań raportowanych przez Scopus (60+ wg Google Scholar). Zgodnie z wnioskiem obu recenzentów (profesorowie Amihood Amir z Uniwersytetu Bar-Illana i Sebastian Deorowicz z Politechniki Śląskiej) rozprawa została wyróżniona przez Radę Wydziału Matematyki i Informatyki. W ocenie Rady Naukowej Dyscyplin Matematyka i Informatyka, jest to najlepsza rozprawa doktorska obroniona w roku 2019 w dyscyplinie informatyka na Uniwersytecie Warszawskim, a zdaniem opiniodawcy dra hab. Jarosława Byrki (UWr), najprawdopodobniej również w całej Polsce.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o wyróżnienie rozprawy doktorskiej dr. Tomasza Kociumaki Nagrodą Prezesa Rady Ministrów

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR ALEKSANDRA KWAŚNIK**

Rozprawa doktorska dr Aleksandry Kwaśnik stanowi pierwszy opis właściwości enzymatycznych i funkcji fizjologicznych białka z rodziny DXO/Rai1, opracowany na przykładzie DXO1 u modelowego organizmu roślinnego rzodkiewnika pospolitego (*Arabidopsis thaliana*). Praca reprezentuje bardzo wysoki poziom merytoryczny oraz wpisuje się w aktualne trendy badawcze dotyczące roli metabolizmu RNA w regulacji ekspresji genów u wszystkich organizmów. Przed wszystkim przeprowadzone badania pozwoliły na scharakteryzowanie nowych, specyficznych dla roślin funkcji białka DXO1, które są niezależne od jego aktywności enzymatycznej.

Dotychczas opisane drożdżowe i zwierzęce białka DXO/Rai1 są zaangażowane w metabolizm struktury kapu obecnej na końcu 5' RNA. Struktura ta wpływa na lokalizację, funkcję oraz stabilność cząsteczek RNA, co warunkuje właściwą ilość produkowanych białek i w konsekwencji reguluje homeostazę komórkową. Białka DXO/Rai1 kontrolują poprawność kanonicznego kapu m7G oraz usuwają niekanoniczny kap NAD⁺, którego wpływ na ekspresję genów nie został jeszcze wyjaśniony. U roślin mechanizmy metabolizmu RNA są nadal relatywnie mało poznane i wykazują wiele unikatowych właściwości związanych z procesem fotosyntezy i stacjonarnym trybem życia, który wymaga dostrojenia programu ekspresji genów do dynamicznych warunków środowiskowych.

Praca dr Aleksandry Kwaśnik wykazała, że białko DXO1 u *Arabidopsis* również posiada swoiste właściwości. Większość aktywności enzymatycznych, które występują u białek z rodziny DXO/Rai1 u innych organizmów, jest znacznie osłabiona w roślinnym DXO1 przy jednoczesnym zachowaniu bardzo silnej aktywności wobec niekanonicznego kapu NAD⁺. DXO1 jest obecnie jedynym białkiem z rodziny DXO/Rai1 wykazującym tak wybiórczą aktywność enzymatyczną, dzięki czemu może stać się w przyszłości narzędziem do badania metabolizmu kapu NAD⁺ cząsteczek RNA w komórkach. Poza unikatowymi właściwościami biochemicznymi, DXO1 pełni też specyficzną dla roślin funkcję łączącą metabolizm RNA z działaniem chloroplastów, do czego niezbędny jest N-końcowy fragment białka nieobecny u drożdżowych i zwierzęcych homologów. Te przełomowe obserwacje zostały uzyskane dzięki wykorzystaniu przez dr Aleksandrę Kwaśnik szeregu zaawansowanych technik biologii molekularnej i przez wiele lat będą stanowiły odniesienie dla wielu grup badawczych zajmujących się rolą końca 5' RNA w regulacji ekspresji genów.

Wszelkie badania prowadzone przez dr Aleksandrę Kwaśnik przyczyniły się także do wykrycia nieznanej dotąd aktywności enzymatycznej białek DXO/Rai1 względem cząsteczek RNA zawierających nietypową grupę wodorotlenową na końcu 5', a także do lepszego poznania mechanizmów terminacji transkrypcji u roślin. Wszystkie te badania stanowią znaczący wkład w zrozumienie złożonych ścieżek metabolizmu RNA u roślin i innych organizmów eukariotycznych, a także wskazują na ogromne zaangażowanie naukowe Kandydatki do Nagrody. Jej badania zostały

zawarte w trzech oryginalnych publikacjach naukowych w międzynarodowych czasopismach o wysokim czynnikiem oddziaływania. Badania zawarte w rozprawie doktorskiej stanowiły podstawę publikacji w *Nucleic Acids Reserach*, a pozostałe wyniki są ujęte w artykułach w *Nucleic Acids Reserach* i *Plant Journal*.

Zdaniem Senatu Uniwersytetu Warszawskiego wysoka jakość i nowatorska zawartość dysertacji dr Aleksandry Kwaśnik w pełni zasługują na Nagrodę Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską.

Załącznik nr 12

do uchwały nr 529 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 22 kwietnia 2020 r.
w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR KAMIL LISIECKI**

Rozprawa doktorska dr Kamila Lisieckiego stanowi spójne opracowanie literaturowo-eksperymentalne o ponadprzeciętnych walorach merytorycznych będące istotnym wkładem w rozwój nowoczesnych metod syntezy organicznej i stereochemii z naciskiem na chemię związków naturalnych.

Najważniejszym osiągnięciem pracy jest opracowanie ogólnej i wysoce stereoselektywnej metody syntezy cyklolignanów. Podejście to zakłada wykorzystanie tanich i łatwo dostępnych substratów, brak konieczności używania wyrafinowanych organokatalizatorów czy katalizatorów zawierających metale ciężkie, co jest ważne w kontekście otrzymywania substancji leczniczych. Na szczególne podkreślenie zasługuje wykorzystanie przez Autora procesu fotocyklizacji w warunkach przepływowych w oryginalnie skonstruowanym reaktorze. Reakcje tego typu są obecnie często wykorzystywane w syntezie przemysłowej ze względu na to, że proces ten jest łatwo skalowalny, bezpieczny i wpisujący się w nurt tzw. zielonej chemii. Opracowana metodologia może wpłynąć na obniżenie kosztów syntezy wykorzystywanych obecnie w terapii przeciwnowotworowej cyklolignanów, jak również umożliwi ograniczenie zużycia i powstawania szkodliwych substancji (sustainable chemistry). Jej wykorzystanie może przyczynić się również do odkrycia nowych pochodnych cyklolignanów o lepszym profilu farmakokinetycznym i ograniczonych skutkach ubocznych ich stosowania.

Podczas realizacji pracy Pan Lisiecki wykazał się biegłością w analizie badań strukturalnych i mechanizmów zachodzących przemian chemicznych, w tym szczególnie w analizie stereochemicznej. Dowodem zarówno wysokiego poziomu merytorycznego przeprowadzonych badań jak również przejrzystego prezentowania wyników jest opublikowanie przez Pana Lisieckiego (jako pierwszego Autora) 5 publikacji w wysoko cytowanych czasopiśmie z tzw. Listy Filadelfijskiej.

Z pełnym przekonaniem Rada Naukowa Dyscypliny wnioskuje o przyznanie nagrody im. Aleksandra Zamojskiego za wyróżnioną pracę doktorską dr. Kamila Lisieckiego.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o wyróżnienie rozprawy doktorskiej dr. Kamila Lisieckiego Nagrodą Prezesa Rady Ministrów

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR OLIWIA MACIANTOWICZ**

Praca doktorska dr. Oliwii Maciantowicz opiera się na oryginalnej tezie zakładającej zróżnicowany charakter mechanizmów łączących różne cechy narcyzmu z tendencją do gniewu. W serii siedmiu badań o charakterze korelacyjnym i eksperymentalnym, Autorka sprawdzała rolę neurotyczności w tych powiązaniach. Praca została przygotowana według modelu Systematycznie Modyfikowanych Autoreplikacji, co zasługuje na szczególne podkreślenie w kontekście faktu, że jedną z największych bolączek współczesnej nauki jest brak replikowania uzyskiwanych wyników badań. Konstrukcja pracy dr Oliwii Maciantowicz jest rzadkim przykładem wielokrotnego poddawania analizowanych zależności empirycznemu sprawdzianowi, co zasadniczo zwiększa zarówno trafność wewnętrzną jak i zewnętrzną procesu wnioskowania i sformułowanych w jego wyniku konkluzji. Gniew w pracy był badany zarówno jako cecha, jak i stan, tak w warunkach neutralnych, jak i w sytuacjach prowokacji czy indukcji nastroju, a grupa badanych, łącznie w siedmiu badaniach, wyniosła 1079 osób, nie tylko należących do populacji dorosłych, ale również nastolatków (jedno badanie było replikacją efektów w grupie uczniów klas pierwszych w liceach).

W pracy potwierdzono główną hipotezę, którą Autorka postawiła w wyniku przeprowadzenia obszernego przeglądu teoretycznego, stanowiącego dogłębną analizę dostępnych badań i zawierającego sformułowanie istotnych, oryginalnych przesłanek do zaplanowania własnych poszukiwań badawczych. Głównym wnioskiem tych badań było ukazanie odmiennej roli neurotyczności w przypadku różnych rodzajów narcyzmu, tzw. narcyzmu wielkościowego i wrażliwego. W przypadku narcyzmu wrażliwego wykazano, że agresywność i gniew mają podłoże lękowe i neurotyczne. Narcyzm wielkościowy łączył się natomiast z niską neurotycznością, ale też niskim gniewem. Należy podkreślić, że Autorka wskazała ważne implikacje swoich badań dla praktyki terapeutycznej. Wykazana przez nią odmienna rola neurotyczności w regulacji gniewu w narcyzmie wielkościowym i wrażliwym może być istotną przesłanką w doborze technik terapeutycznych. Adekwatne i pogłębione rozumienie mechanizmów leżących u podstaw regulacji gniewu jest niezmiernie istotne dla rozumienia zachowań agresywnych, w tym również o charakterze przestępczym.

Dr Oliwia Maciantowicz miała również wiele innych osiągnięć naukowych, jeszcze w trakcie studiów doktoranckich. W 2017 roku otrzymała grant Preludium Narodowego Centrum Nauki, realizowany na Uniwersytecie Warszawskim. W 2019 roku odbyła miesięczny staż w Utrecht University w Holandii, na który otrzymała stypendium wyjazdowe w ramach konkursu Zintegrowanego Programu Rozwoju Uniwersytetu Warszawskiego. Wyróżniający się, biorąc pod uwagę etap kariery naukowej, dorobek publikacyjny dr Maciantowicz został w r. ak. 2018/2019 nagrodzony Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za wybitne osiągnięcia, jak również kilkakrotnym przyznaniem Stypendium Rektora dla najlepszych doktorantów na Uniwersytecie Warszawskim w kolejnych latach studiów

doktoranckich. Naukowe prace dr Maciantowicz zostały opublikowane w uznanych czasopismach naukowych, w tym: *Personality and Individual Differences*, *Current Psychology*, *Intelligence*, *European Journal of Social Psychology*. Obecnie prace p. Maciantowicz mają już 80 cytowań (indeks Hirscha: 4; źródło: Google Scholar), co jest znakomitym wskaźnikiem na tym etapie rozwoju naukowego.

Biorąc pod uwagę wartość rozprawy doktorskiej, wyróżnionej przez Radę Naukową Dyscypliny Psychologia, a także zdecydowanie wyróżniające się osiągnięcia naukowe (publikacje w renomowanych czasopismach, liczbę cytowań, granty badawcze), Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje kandydaturę dr Oliwii Maciantowicz do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR PRZEMYSŁAW MRÓZ**

Praca doktorska dr. Przemysława Mroza zatytułowana *Astrophysical Applications of Gravitational Microlensing in the Milky Way* została obroniona przed Radą Naukową Obserwatorium Astronomicznego Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 23 września 2019 r. i na wniosek obu zewnętrznych recenzentów została jednomyślnie uznana przez Radę Naukową OAUW za wyróżniającą.

Rozprawa doktorska dr. Przemysława Mroza przedstawia unikalne w skali światowej wyniki naukowe dotyczące populacji tzw. planet swobodnych w Galaktyce oraz badania struktury Galaktyki. W obu przypadkach wykorzystywane są tzw. zjawiska mikrosoczewkowania grawitacyjnego. Wyniki rozprawy doktorskiej dr. Mroza dotyczące zarówno planet swobodnych, jak i opracowanych map głębokości optycznej mikrosoczewkowania są całkowicie nowatorskie i stanowią przełom naukowy w badaniach związanych z tymi bardzo aktywnymi dziedzinami współczesnej astronomii. Będą wykorzystywane i cytowane przez naukę światową przez dekady.

Planety swobodne stanowią kategorię planet pozasłonecznych, które nie są związane z macierzystymi gwiazdami, krążą swobodnie w Galaktyce stanowiąc ciemny, niezmiernie trudny do zarejestrowania składnik Drogi Mlecznej. Istnienie takich planet było przewidywane od lat, jednak ich detekcja była praktycznie niemożliwa. Obiekty o masach planetarnych emitują bowiem bardzo niewiele promieniowania elektromagnetycznego (głównie w zakresie podczerwonym), tylko przez bardzo krótki czas po powstaniu. Starsze planety swobodne są obiektami ciemnymi – niedostępnymi dla klasycznych technik detekcji.

Przypuszcza się, że planety swobodne to w większości planety powstałe w typowych układach planetarnych. Na skutek oddziaływań grawitacyjnych pomiędzy powstającymi planetami, część z nich może zostać wyrzucona w przestrzeń międzygwiazdową we wczesnych fazach formowania się systemu. Inny kanał powstawania tego typu obiektów to oddziaływania grawitacyjne podczas bliskich „spotkań” sąsiednich gwiazd, których skutkiem może być wyrwanie planet krążących wokół jednej ze spotykających się gwiazd. Z kolei najmasywniejsze obiekty – o masach planetarnych kilku mas Jowisza – mogą powstawać w procesach podobnych do powstawania tzw. brązowych karłów i zwykłych gwiazd.

Planety swobodne wzbudzają ogromne zainteresowanie społeczności astronomicznej na całym świecie. Np. podejrzewa się, że tajemnicza, przewidywana teoretycznie dodatkowa planeta w Układzie Słonecznym – tzw. „Planet-Nine” mogłaby być przechwyconą przez Słońce planetą swobodną. Ponadto ostatnie fascynujące odkrycia obiektów spoza Układu Słonecznego: swobodnej asteroidy (Oumuamua) i swobodnej komety (2I/Borisov) powodują, że tematyka dotycząca małomasywnych, ciemnych obiektów swobodnych w Drodze Mlecznej jest niezwykle atrakcyjna.

Pomimo iż, na początku lat 2010. udało się zarejestrować pierwsze przypadki masywnych, nowopowstałych obiektów planetarnych w rejonach powstawania

gwiazd, informacje o populacji planet swobodnych były niezwykle skromne do czasu zastosowania do poszukiwań tych obiektów techniki mikrosoczewkowania grawitacyjnego, umożliwiającej detekcję ciemnych, nieemitujących promieniowania małowasywnych obiektów. Pierwsze próby wykorzystania tej techniki do oszacowania populacji planet swobodnych miały miejsce już w 2011 roku, jednak z powodu niewielkiej próbki danych wyniki tych analiz nie były zbyt wiarygodne.

Wiedza astronomiczna dotycząca planet swobodnych uległa ogromnemu pogłębieniu dzięki badaniom prowadzonym w ostatnich latach przez dr. Przemysława Mroza. Scharakteryzowanie populacji planet swobodnych w Drodze Mlecznej i odkrycie najbardziej wiarygodnych kandydatów na małowasywne planety swobodne to wyniki, które na dekady wpiszą się w światową wiedzę astronomiczną. To jedno z największych osiągnięć polskiej astronomii w ostatnich latach.

W oparciu o dane obserwacyjne zebrane przez jeden z największych na świecie przeglądów nieba – projekt OGLE, prowadzony w Obserwatorium Astronomicznym Uniwersytetu Warszawskiego, dr Mróz przeprowadził wszechstronną analizę zjawisk mikrosoczewkowania grawitacyjnego, której głównym celem było znalezienie zjawisk o bardzo krótkich skalach czasowych (charakterystycznych dla obiektów małowasywnych) i wyznaczenie na ich podstawie częstości występowania w Galaktyce planet swobodnych. Rezultatem tych prac jest najszersza i najbardziej kompletna jak dotąd, oparta o najliczniejszą próbkę zjawisk mikrosoczewkowania charakterystyka populacji planet swobodnych w Galaktyce. Niewątpliwie jest to wynik przełomowy w polu planet swobodnych, który będzie jego podstawą przez długi czas. Okazało się, że liczba planet swobodnych o masie Jowisza jest dużo mniejsza niż poprzednio sądzono (0.25 takiej planety, a nie dwie przypada na każdą gwiazdę w Galaktyce) oraz, że wielce prawdopodobna jest obecność w Galaktyce dużej populacji małowasywnych planet swobodnych o masach w przedziale 1–15 mas Ziemi. Praca opisująca te wyniki ukazała się w prestiżowym tygodniku naukowym *Nature*. Dr Mróz jest, oczywiście, pierwszym autorem tej pracy – najmłodszym polskim pierwszym autorem pracy w *Nature* od dziesięcioleci. Praca uzyskała już ponad 70 cytowań.

Oprócz analizy globalnej populacji planet swobodnych, dr Mróz poszukiwał najbardziej wiarygodnych przypadków indywidualnych detekcji tych planet. W tym celu badał wybrane zjawiska mikrosoczewkowania, w których obiekt soczewkowany był gwiazdą olbrzymem i w których można się było spodziewać dodatkowych efektów w krzywej blasku mikrosoczewkowania umożliwiających precyzyjniejsze oszacowanie masy obiektu. Idea zaproponowana przez dr. Mroza okazała się niezwykle skuteczna. Udało się mu znaleźć i scharakteryzować trzy planety swobodne, w tym bardzo małowasywną – o masie ziemskiej, potwierdzające wyniki badań statystycznych z *Nature*. Prace opisujące te odkrycia (dr Mróz jest ich pierwszym autorem) ukazały się w najważniejszych pismach astronomicznych *Astronomical Journal* i *Astronomy & Astrophysics*. Praca w tym ostatnim czasopiśmie została uznana za highlight całego numeru. Prace te, mimo niedawnego ukazania się mają już ponad 30 i 15 cytowań. Kolejna praca opisująca następny przypadek detekcji znakomitego kandydata na planetę swobodną jest już złożona do publikacji. Nie ma wątpliwości, że technika poszukiwania planet swobodnych zaimplementowana przez dr. Mroza będzie wykorzystywana przez badaczy tych obiektów przez wiele lat, m. in. przez planowaną przez NASA misję satelitarną *WFIRST*, w programie której poszukiwanie planet pozasłonecznych metodą mikrosoczewkowania grawitacyjnego ma zagwarantowany czas obserwacyjny.

Druga część pracy doktorskiej dr. Przemysława Mroza dotyczy badań związanych z budową Galaktyki. Mikrosoczewkowanie grawitacyjne jest znakomitym narzędziem pozwalającym niezależnie od innych metod analizować rozkład masy w Drodze Mlecznej i w ten sposób jest bardzo obiecującym testem modeli Galaktyki stworzonym na podstawie badań teoretycznych i innych danych obserwacyjnych jak np. zliczenia gwiazd. Od momentu odkrycia zjawisk mikrosoczewkowania w latach 1990. wyznaczenie tzw. głębokości optycznej mikrosoczewkowania w kierunku centrum Galaktyki było jednym z podstawowych zadań do wykonania przez astronomów. Wymagało ono jednak analizy odpowiednio dużej próbki zjawisk, aby zapewnić statystyczną wiarygodność tych wyznaczeń.

Dr Mróz skonstruował i przedstawił w swej pracy doktorskiej największą w historii astronomii mapę głębokości optycznej mikrosoczewkowania oraz częstości występowania zjawisk mikrosoczewkowania obejmującą swym zasięgiem obszar praktycznie całego zgrubienia centralnego Galaktyki. Mapa oparta jest o wieloletni fotometryczny przegląd centrum Galaktyki wykonywany w ramach projektu OGLE. Dr Mróz wyselekcjonował z danych projektu próbkę 8000 zjawisk mikrosoczewkowania i w oparciu o nią przedstawił mapy głębokości optycznej i częstości występowania zjawisk mikrosoczewkowania. Są to najbardziej precyzyjne i najdokładniejsze mapy tych parametrów w kierunku centrum Galaktyki dostępne współczesnej astronomii. Dzięki użyciu ogromnie licznej próbki zjawisk mikrosoczewkowania, mapy są bardzo wiarygodne. Będą więc służyć społeczności astronomicznej do wielu badań naukowych przez długie lata. Jest to jeden z podstawowych empirycznych wyników naukowych w dziedzinie zjawisk mikrosoczewkowania grawitacyjnego.

Dr Mróz w pracy doktorskiej przedstawił też pierwsze, wstępne testy porównujące aktualne, najlepsze modele Galaktyki z rzeczywistymi danymi empirycznymi – mapami głębokości optycznej. Bardziej szczegółowe badania i ulepszenia modeli będą z pewnością prowadzone przez społeczność astronomiczną w następnych latach. Praca opisująca mapy głębokości optycznej mikrosoczewkowania i częstości występowania zjawisk mikrosoczewkowania ukazała się już w jednym z najbardziej prestiżowych czasopism astronomicznych: *The Astrophysical Journal Supplement Series*.

Praca doktorska dr. Przemysława Mroza znacznie przekracza zwyczajowe wymagania stawiane pracom doktorskim. Każde z przytaczanych powyżej zagadnień naukowych mogłoby być tematem osobnej pracy doktorskiej. Nie ma najmniejszych wątpliwości, że praca doktorska dr. Mroza zasługuje na wyróżnienie Nagrodą Prezesa Rady Ministrów, gdyż jest to jedna z najlepszych prac doktorskich ostatnich lat nie tylko w dziedzinie astronomii, ale w całej nauce polskiej, a jej wpływ na naukę światową już jest znaczący, a będzie jeszcze większy w dalszych latach.

Warto dodać, że dr Przemysław Mróz jest jednym z najzdolniejszych polskich astronomów młodego pokolenia. W trakcie swej kariery naukowej zajmował się wieloma problemami współczesnej astrofizyki. Przeprowadził wszechstronną analizę różnego typu gwiazd tzw. kataklizmicznych w oparciu o dane projektu OGLE, której ukoronowaniem było badanie Nowej Centaura 2009 opublikowane w *Nature* (dr Mróz był również pierwszym autorem tej pracy). Odkrył wiele planet pozasłonecznych i ciekawych zjawisk mikrosoczewkowania. Ostatnio brał intensywny udział w pracach dotyczących badań struktury Galaktyki metodami innymi niż mikrosoczewkowanie grawitacyjne: trójwymiarowej mapy Drogi Mlecznej (jest wśród wiodących autorów pracy w tygodniku *Science* opisującej tę unikalną mapę – polskiej pracy o największym odbiorze społecznym w ostatnich latach – wskaźnik Altmetric >2200)

oraz tzw. krzywej rotacji Galaktyki (pierwszy autor pracy). Mało który naukowiec na analogicznym etapie kariery, pracujący w najlepszych światowych instytucjach, może się pochwalić podobnym dorobkiem naukowym.

Dr Mróz jest autorem i współautorem już ponad 160 prac naukowych (w tym kilka w Nature/Science; dwie pierwszo-autorskie prace w Nature), cytowanych około 3000 razy, a jego indeks Hirscha wynosi aż $h=31$. Był wielokrotnie nagradzany prestiżowymi stypendiami i grantami (m.in. „Diamentowy Grant” MNiSW, stypendium START Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (z wyróżnieniem), grant ETIUDA NCN, Nagroda Młodych – Polskiego Towarzystwa Astronomicznego). Aktualnie odbywa prestiżowy staż po-doktorski w jednym z najlepszych naukowo ośrodków astronomicznych – w Caltech (Kalifornia, USA).

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje kandydaturę dr. Przemysława Mroza do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR KRZYSZTOF NOWAK**

Senatu Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuję o Nagrodę za wyróżniającą się rozprawę doktorską dr Krzysztofa Nowaka, ponieważ praca:

- 1) zawiera oryginalne rozwiązanie istotnego problemu wynikającego z praktyki dotyczącego wpływu powszechnych w miejscu pracy stresorów, takich jak np. presja społeczna, czasowa, zalew dystraktorów czy wielozadaniowość, na ponoszone przez pracownika koszty psychofizjologiczne, których efektem może być wypalenie zawodowe, absentyzm i zwiększona fluktuacja kadr.
- 2) jest innowacyjna i nowatorska w dyscyplinie nauk o zarządzaniu i jakości, bowiem wykorzystuje metody w tej dyscyplinie rzadko stosowane (badania eksperymentalne, pomiar nie tylko subiektywnych sądów osób poddawanych różnym typom stresorów ale także reakcji fizjologicznych).
- 3) prezentuje bardzo wysoki poziom metodologicznej wiedzy autora w dyscyplinie nauk o zarządzaniu i jakości.
- 4) została wysoko oceniona i wyróżniona przez Wydział Zarządzania, który przeprowadził postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora.

Ad. 1. Analiza wyników badań pokazała, że za pomocą internetowego Sondażu Stylów Aktywności -można przewidzieć zarówno subiektywne jak i obiektywne (mierzone za pomocą analizy zmienności rytmu serca) koszty wykonywania pracy w różnych warunkach: np. pod wpływem presji czasowej lub społecznej (typ informacji zwrotnej, obecność osoby obserwującej postępy....). Dobra diagnoza predyspozycji pracowników pozwala to na bardziej efektywne zarządzanie zasobami ludzkimi.

Ad. 2. Opisane w rozprawie bardzo czasochłonne badania eksperymentalne były finansowane przez grant Preludium nr. 2017/25/N/HS4/02137, „Wpływ wielozadaniowości, presji czasowej i przeciążenia poznawczego na psychofizjologiczne koszty oraz wyniki pracy.” Opiekę merytoryczną nad realizacją grantu sprawował prof. Michał Żochowski pracujący w Institute for Social Research University of Michigan w Ann Arbor w USA. Zagraniczny opiekun oraz to, że rozprawa została napisana w języku angielskim sprzyja wprowadzeniu jej wyników do obiegu międzynarodowego. Bardzo ważnym dodatkowym efektem pracy nad rozprawą doktorską jest przygotowanie i przetestowanie 3 eksperymentalnych procedur badawczych dla diagnozy różnic indywidualnych w poziomie uświadamianych reakcji (oceny poziomu stresu) i nieuświadamianych reakcji fizjologicznych w reakcji na różne stresory.

Ad. 3. Diagnoza przeciążenia psychicznego pracowników, którego mogą sobie nie uświadamiać (ważna zarówno przy rekrutacji i selekcji) za pomocą wearable technologies – wymaga bardzo wysokich i interdyscyplinarnych kwalifikacji, ponieważ zapisy aktywności układu współczulnego i przywspółczulnego, reakcji skórno-galwanicznej muszą być poddane zaawansowanym przekształceniom matematycznym. Nawet w firmach sprowadzających sprzęt nie ma specjalistów

potrafiących w sposób dogłębny interpretować pomiary - dlatego kwalifikacje dr Nowaka (mgr fizyki i psychologii) są nie do zastąpienia w tego typu badaniach. Przełom w badaniach społecznych tak jak stało się to w medycynie dokona się za sprawą wprowadzenia nowych technologii pomiaru.

Ad. 4. Obydwoje recenzenci: prof. dr hab. Janusz Grzelak i dr hab. Joanna Cewińska prof. UŁ zgodnie po obronie rozprawy zaproponowali wyróżnienie rozprawy. Komisja doktorska, której przewodniczył prof. Grzegorz Karasiewicz jednogłośnie poparła wniosek o wyróżnienie, co zostało poparte przez Radę Wydziału, która przegłosowała wniosek o wyróżnienie na swoim posiedzeniu w dniu 17.04.2019 r.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuję o wyróżnienie rozprawy doktorskiej dr. Krzysztofa Nowaka Nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR MARTA STRZELECKA**

Dr Marta Strzelecka jest wybitnym młodym matematykiem zajmującym się teorią prawdopodobieństwa. W 2019 r. uzyskała stopień doktora (z wyróżnieniem) na Uniwersytecie Warszawskim na podstawie rozprawy „Estimates for moments of random vectors” napisanej pod kierunkiem prof. Rafała Łatały. Obaj recenzenci zgodnie uznali, że wyniki rozprawy stoją na bardzo wysokim poziomie i wykraczają poza wymogi stawiane pracom doktorskim. W recenzjach podkreślono też zaawansowanie i subtelność dowodów, które łączą trudne obliczenia analityczne z błyskotliwymi obserwacjami.

Rozprawa dr Strzeleckiej dotyczy oszacowań norm wektorów i macierzy losowych. Wielkości takie pojawiają się w wielu problemach rachunku prawdopodobieństwa, statystyki i geometrii wypukłej oraz w zastosowaniach (w matematyce, informatyce i naukach przyrodniczych). W rozprawie kładzie się nacisk na oszacowania ze stałymi niezależnymi od wymiaru. Często wiążą się one z zagadnieniami rozwijającej się ostatnio burzliwie teorii koncentracji miary. Jednym z ważnych modeli rozważanych w rozprawie są wektory i macierze o rozkładach logarytmicznie wklęsłych. Model ten obejmuje zarówno klasyczne rozkłady probabilistyczne, jak i rozkłady jednostajne na ciałach wypukłych, których badaniem zajmuje się na świecie duża grupa uznanych badaczy (Apostolos Giannopoulos, Bo'az Klartag, Emanuel Milman, Grigoris Paouris).

Wyniki pierwszych dwóch rozdziałów rozprawy dotyczą porównywania silnych i słabych momentów norm wektorów losowych. Słabe momenty to momenty wektora losowego po obłożeniu funkcjonalami o normie jeden. Silne momenty, czyli momenty norm, bada się trudniej. W oczywisty sposób dominują one momenty słabe. Okazuje się, że czasem szacowanie daje się odwrócić – tzn. silne momenty są z dokładnością do stałej porównywalne z sumą pierwszego momentu i supremum słabych momentów. Sporym zaskoczeniem było zauważenie przez Paourisa tego fenomenu dla norm euklidesowych wektorów log-wklęsłych. Jednym z kluczowych wyników doktoratu jest twierdzenie mówiące, że nierówność Paourisa można uogólnić na znacznie szerszą klasę norm, zadaną przez podprzestrzenie L_r . Pokazano też, że porównywalność słabych i silnych momentów zachodzi dla dowolnych norm wektorów o niezależnych, regularnych współrzędnych, a wymagany warunek regularności jest optymalny.

W rozdziale trzecim wykazano, że wektory o niezależnych współrzędnych z logarytmicznie wklęsłymi ogonami spełniają wypukłą wersję nierówności splotu infimum z optymalną funkcją kosztu, co uogólnia wcześniejszy wynik Maureya, dotyczący rozkładu jednostajnego na kostce dyskretnej. Nierówność splotu infimum to jedno z ważnych narzędzi w teorii koncentracji miary i istotne jest znalezienie nowej klasy rozkładów ją spełniających.

Ostatni rozdział pracy dotyczy szacowania norm operatorowych macierzy o niezależnych logarytmicznie wklęsłych wierszach między przestrzeniami l_p a l_q . Dr Strzelecka otrzymała oszacowania optymalne z dokładnością do potęg

logarytmów. Jest to pionierski wynik, bez wątpienia należący do najważniejszych rezultatów rozprawy.

Większość wyników rozprawy została już opublikowana w trzech artykułach w renomowanych czasopismach naukowych. Dr Strzelecka jest ponadto autorką trzech dalszych artykułów.

Warto podkreślić, że dr Strzelecka aktywnie angażuje się zarówno w działalność badawczą (regularny udział w konferencjach, współpraca z matematykami m.in. z Izraela i Kanady), jak i dydaktyczno-popularyzatorską (m.in. praca na rzecz Olimpiady Matematycznej). W roku 2015 dr Strzelecka otrzymała grant NCN Preludium (pierwsze miejsce na liście rankingowej), a w kolejnym roku grant NCN Etiuda, dzięki któremu odbyła staż w Instytucie Weizmanna. W zgodnej opinii społeczności matematyków Uniwersytetu Warszawskiego dr Strzelecka jest znakomitym kandydatem do nagrody Prezesa Rady Ministrów.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o wyróżnienie rozprawy doktorskiej dr Marty Strzeleckiej Nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

Załącznik nr 17

do uchwały nr 529 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 22 kwietnia 2020 r.
w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR JAN SZCZEPANEK**

Rozprawa doktorska dr. Jana Szczepanka dotycząca nowych sposobów realizacji źródeł ultrakrótkich impulsów laserowych spełnia wszystkie kryteria postawione przed rozprawą zgłaszaną do nagrody. Rozprawa prezentuje nowe i oryginalne wyniki badań mające na celu rozwiązanie istotnego problemu naukowego i technologicznego, jakim jest wytwarzanie ultrakrótkich impulsów laserowych w całkowicie światłowodowych wnękach laserowych. Nowe konstrukcje źródeł promieniowania zaprezentowane w rozprawie mają wybitnie innowacyjny charakter o czym świadczą liczne publikacje jak i otrzymanie patentu na wynalazek. Należy również nadmienić, że niektóre z konstrukcji laserów zaprezentowanych w rozprawie stały się podstawą produktów wdrożonych komercyjnie. Autor w swojej rozprawie zaprezentował wysoki poziom wiedzy teoretycznej w swojej dziedzinie naukowej oraz wykazał się wyróżniającym poziomem umiejętności w prowadzeniu pracy badawczej co zostało potwierdzone poprzez wyróżnienie rozprawy przez Radę Wydziału Fizyki.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o wyróżnienie rozprawy doktorskiej dr. Jana Szczepanka Nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

Załącznik nr 18

do uchwały nr 529 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 22 kwietnia 2020 r.
w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYRÓŻNIAJĄCĄ SIĘ ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ
DR JOANNA TRZECIAK**

Rozprawa doktorska Joanny Trzeciak pt. „Metodyka oceny podatności wód podziemnych na zanieczyszczenia na terenach zurbanizowanych na przykładzie dzielnicy Bielany (Warszawa)” to kompletne i kompleksowe opracowanie, w którym przedstawiono narzędzie metodyczne służące rozwiązaniu problemu oceny podatności wód podziemnych na terenach miejskich. Głównym celem rozprawy doktorskiej było opracowanie algorytmu oceny podatności wód podziemnych na zanieczyszczenia w obszarach miejskich. Dr Joanna Trzeciak opracowała oryginalną, nową metodę oceny podatności wód podziemnych na zanieczyszczenie dla terenów zabudowanych, której nadała nazwę D-CITY. Szeroki zakres nowoczesnych badań przeprowadzonych w celu realizacji rozprawy doktorskiej pozwolił dr J. Trzeciak wytypować kluczowe parametry oceny podatności wód podziemnych na zanieczyszczenia, określić ich relewantność, niepewność oceny, przeprowadzić ocenę błędu i określić zakres stosowalności zaproponowanej nowej metody. Rozprawa doktorska zawiera bardzo bogaty zestaw danych ilościowych dotyczących oceny czynników warunkujących podatność wód podziemnych na zanieczyszczenia, uzasadnienie wprowadzenia nowego czynnika dedykowanego obszarom zurbanizowanym, zawierającego charakterystykę spływu powierzchniowego i rodzaju zagospodarowania terenu. Z uwagi na specyfikę terenów zurbanizowanych nowy parametr „topologia – T” został skonstruowany w taki sposób, aby opisywał związek zagospodarowania przestrzennego i współczynnika spływu, które reprezentują antropogeniczny charakter obszarów miejskich. Do zdefiniowania parametru T, dr Trzeciak wykorzystwała narzędzia statystyczne (analizę wrażliwości, analizę regresji, analizę czynnikową) oraz hydrodynamiczne metody modelowe. Praca ma charakter metodyczny. Jako obszar badań J. Trzeciak wytypowała warszawską dzielnicę Bielany, dla której rozpoznała warunki hydrogeologiczne w celu charakterystyki lokalnego systemu krążenia w obrębie przypowierzchniowego poziomu wodonośnego oraz określiła rozkład parametrów hydrogeologicznych i uwarunkowania antropogeniczne. Określiła reprezentatywność wybranego poligonu w celu wykorzystania wyników badań w innych obszarach miejskich. Analiza naukowa przeprowadzona w pracy doktorskiej prezentuje wysoki poziom wiedzy teoretycznej w zakresie interdyscyplinarnym. Na podkreślenie zasługuje samodzielność w zaplanowaniu badań i w ich realizacji. Zaproponowana metoda może i powinna być wykorzystywana do oceny podatności wód podziemnych na zanieczyszczenie w innych obszarach zurbanizowanych, tym bardziej, że na ocenę taką istnieje ogromne zapotrzebowanie społeczne wynikające z potrzeby ochrony wód podziemnych w obszarach miejskich. Rozprawa podejmuje niezwykle aktualny i istotny problem ilościowej i jakościowej oceny podatności wód podziemnych na zanieczyszczenia na terenach silnie przekształconych antropogenicznie, stale poddawanych antropopresji, których powierzchnia z roku na rok systematycznie przyrasta. Innowacyjność planowanych prac dotyczy nie tylko

samej problematyki, przyjętej i opracowanej nowej metodyki badawczej, ale także obszaru badań czyli rejonu miejskiego, praktycznie nie badanego z punktu widzenia bieżącej diagnozy stanu w zakresie warunków hydrogeologicznych oraz badań prognostycznych w ochronie wód podziemnych. Rozprawa doktorska J. Trzeciak stanowi oryginalne rozwiązanie istotnego problemu naukowego. Wynik badań doktorantki, zastosowane metody badawcze, techniki pomiarowe oraz analiza metodologiczna, mają szczególne znaczenie w sferze gospodarczej i społecznej. Rezultat badań w postaci opracowanej nowej metody oceny podatności wód podziemnych na zanieczyszczenia o zdecydowanie innowacyjnym charakterze, mogą być powszechnie wykorzystywane, mają znaczenie naukowe, praktyczne i wdrożeniowe wpisując się w środowiskowe naukowe badania geologiczne.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego wnioskuje o wyróżnienie rozprawy doktorskiej dr. Joanny Trzeciak Nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. JAKUB ADAMSKI**

Podstawę nadania Jakubowi Adamskiemu stopnia doktora habilitowanego była książka *Gotycka architektura sakralna na Śląsku w latach 1200-1420. Główne kierunki rozwoju*, Kraków 2017 (wyd. Towarzystwo Naukowe *Societas Vistulana*). Jest to imponująca, nie tylko pod względem rozmiarów, rozprawa, stanowiąca pierwsze w dziejach historii sztuki tak szeroko zakrojone studium gotyckich kościołów tego bogatego, transgranicznego regionu. Jedyną monografią na ten temat pozostawała jak dotąd rozprawa Hansa Tintelnota, napisana w trakcie II wojny światowej, cechująca się nacjonalistycznie zabarwioną metodologią – a więc siłą rzeczy już dawno zdezaktualizowana. Dostrzegając pilną konieczność podjęcia nowych badań, Adamski przedstawił przełomowe, nowatorskie ujęcie zagadnienia, które ma kluczowe znaczenie dla zrozumienia problemu gotyckiej sztuki sakralnej w Europie Środkowej.

Przyjęta przez autora metoda jest wzorcowa dla badań historyczno-architektonicznych, łączy bowiem skrupulatne dociekania stylowo-formalne o prawdziwie europejskim zasięgu (od Francji i Anglii po Prusy) z nowoczesnym badaniem funkcji budowli oraz analizowaniem społecznego zaplecza warsztatowego i fundacyjno-patronackiego. Autorowi udało się pokazać, że śląska architektura sakralna w latach 1200-1420 jest zjawiskiem nie tylko odrębnym, lecz także absolutnie wyjątkowym w skali europejskiej ze względu na przywiązanie do pewnego typu budowli, stosowanego zarówno do świątyń miejskich jak i kościołów klasztornych. Jednocześnie dzięki sumiennym analizom uwarunkowań powstawania kolejnych budowli autor wyciąga wnioski, które mają znaczenie dla przyszłych badań nie tylko w zakresie nauk o sztuce, lecz także dla różnych gałęzi nauk historycznych.

Praca, podobnie jak inne osiągnięcia Jakuba Adamskiego – publikacje w renomowanych czasopismach, aktywność konferencyjna i skuteczność w pozyskiwaniu grantów Narodowego Centrum Nauki – została bardzo wysoko oceniona w trakcie procedury ubiegania się o stopień doktora habilitowanego. Recenzenci podjęli z habilitantem polemikę w różnych zagadnieniach szczegółowych, generalnie jednak byli zgodni w ogólnej wysokiej ocenie monografii. Dołączone do wniosku opinie, przedstawione przez uznanych badaczy architektury późnośredniowiecznej, w tym śląskiej, nie są lakonicznymi pochwałami, lecz wnikliwymi i przez to przekonującymi analizami znaczenia rekomendowanej pracy dla przyszłych badań nad architekturą gotycką, nie tylko w odniesieniu do Śląska.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr. hab. Jakuba Adamskiego do Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZYCNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. MAGDALENA BIENIAK-NOWAK**

Dr hab. Magdalena Bieniak-Nowak uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia uchwałą Rady Naukowej Wydziału Filozofii i Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego, która została podjęta 12 czerwca 2019 r. Podstawą oceny dorobku habilitacyjnego był cykl jedenastu publikacji, (angielskich, francuskich oraz włoskich, zamieszczonych w prestiżowych wydawnictwach polskich i zagranicznych), zatytułowany: *Poznawcze, psychologiczne i etyczne aspekty wiary w ujęciu Stefana Langtona († 1228). Studium źródłoznawcze i doktrynalne.*

Zrealizowany przez dr hab. Bieniak-Nowak projekt habilitacyjny może być uznany za imponujący; taka też była opinia recenzentów i komisji habilitacyjnej. Wobec trudnego przedmiotu badań z zakresu średniowiecznej filozofii i teologii angielskiej (rozproszony charakter źródeł i przekazów) habilitantka potrafiła wypracować adekwatną metodę, pozwalającą przeprowadzić wszechstronne badanie, skrupulatne analizy porównawcze, krytyczną weryfikację oraz osiągnąć oryginalne, przekonująco uzasadnione rezultaty, odnoszące się do przedmiotu głównego analiz, ale też użyteczne szerzej dla historyków filozofii i historyków teologii. Prace habilitantki są autorską kontynuacją badań rozpoczętych przez nieżyjącego już, wybitnego mediewistę włoskiego, Riccardo Quinto, oraz prof. Stena Ebbesena, z którymi habilitantka miała okazję bezpośrednio współpracować. Taka ciągłość badań jest w środowisku mediewistów czymś niezwykle wysoko cenionym ze względu na zbyt często zdarzające się sytuacje doraźnych i krótkotrwałych projektów. Imponująca jest też objętość materialnego efektu, składającego się na osiągnięcie habilitacyjne – 585 stron.

Zainteresowania naukowe dr hab. Bieniak-Nowak obejmują również inne pola. Obok głównego osiągnięcia habilitacyjnego habilitantka opublikowała dwie monografie, blisko dziesięć artykułów, zredagowała dwie monografie zbiorowe. Na szczególną uwagę zasługuje obszerny artykuł, który zawiera nowatorską interpretację teorii osoby w oparciu o dzieła Gilberta z Poitiers. Praca ta mierzy się ze wszystkimi najważniejszymi interpretacjami tej koncepcji, wykazując w dotychczasowej literaturze szereg błędów i proponując nowe, skrupulatnie uargumentowane i udokumentowane rozwiązanie. Warto tu przypomnieć, że teoria Gilberta odegrała decydującą rolę w rozwoju zachodniej koncepcji osoby. Badaczka również jako pierwsza dokonała filozoficznej analizy historycznie ważnego sporu o pojęcie osoby, jaki miał miejsce w Polsce w czasach reformacji. Opublikowała też i opracowała niedostępne dotąd teksty polemiczne z tego okresu. Powyższe dokonania czynią ją badaczem nie tylko wnikliwym, ale też charakteryzującym się właściwym dla filozofa rozmachem filozoficznym i historyczno-filozoficznym badań, ich integralnością oraz całościowością. Od roku 2008 dr hab. Bieniak-Nowak nieprzerwanie realizuje projekty badawcze; była kierownikiem grantu finansowanego przez MNiSW, kieruje zespołowym pięcioletnim grantem Sonata Bis, była

wykonawcą w międzyuczelnianym grantie NPRH. Uzyskiwała też granty wyjazdowe i stypendia badawcze (Marie Curie – Ferndand Bruadel; Medium Aevum Travel Bursary; Uniwersytetu w Padwie); otrzymała stypendium MNiSW dla wybitnych młodych naukowców oraz stypendium START (FNP).

Zarówno cykl habilitacyjny, jak również pozostałe osiągnięcia naukowe dr hab. Bieniak-Nowak (pozostałe publikacje, stypendia, granty badawcze, udział w konferencjach, dydaktyka, cytowalność, itp.) przekonująco świadczą o dojrzałości i pełnej samodzielności naukowej habilitantki. Jej prace charakteryzują się ponadto doskonałą umiejętnością jasnego, logicznego prowadzenia wywodów, i to w każdym języku, w którym pisze.

Osiągnięcie habilitacyjne dr hab. Magdaleny Bieniak-Nowak to wybitne, oryginalne, ponadstandardowe – i to wymiarze międzynarodowym – opracowanie z zakresu mediewistyki, ze wszech miar, zdaniem Senatu Uniwersytetu Warszawskiego, zasługujące na wyróżnienie Nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. AGNIESZKA BIERNACKA**

Niniejszym pragniemy przedłożyć kandydaturę dr hab. Agnieszki Biernackiej do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcie będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego w 2019 r. Osiągnięciem tym jest monografia pt. *Interpreter-Mediated Interactions of the Courtroom. A Naturally Occurring Data Based Study* (wyd. Peter Lang, Berlin, 316 s., ISBN: 978-3-631-67429-1, eBook ISBN: 978-3-653-06834-4).

W uzasadnieniu należy wskazać, że ww. monografia jest wynikiem istotnej aktywności naukowej dr hab. Agnieszki Biernackiej realizowanej na Uniwersytecie Warszawskim. To osiągnięcie naukowe otrzymało wyłącznie pozytywne recenzje oraz pozytywną opinię komisji habilitacyjnej Wydziału Lingwistyki Stosowanej, gdzie przeprowadzono postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego.

Jak wskazano w recenzjach z postępowania habilitacyjnego oraz w rekomendacjach do nagrody Prezesa Rady Ministrów, monografia jest pracą pionierską ze względu na przedmiot badań, metodologię, badany materiał i wnioski. Jest to pierwsza praca translatoryczna w Polsce, która w sposób kompleksowy przedstawia badania empiryczne nad dwujęzycznymi aktami komunikacji na sali rozpraw z udziałem tłumaczy przysięgłych języka angielskiego i, w mniejszym stopniu, języka hiszpańskiego. Zastosowana w pracy zintegrowana metoda badawcza zakłada jednoczesną analizę trzech aspektów uczestnictwa tłumacza w akcie komunikacji na sali sądowej: udział tłumacza w mechanizmach interakcji badany z zastosowaniem analizy konwersacji, przetwarzanie tekstu przez tłumaczy pod kątem technik w tłumaczeniu bilateralnym oraz zgodność tych dwóch (interakcyjnych i tekstowych) działań tłumaczy z zasadami etyki zawodowej. Wyniki badania empirycznego w oparciu o tzw. dane niewywołane doprowadziły do przełomowych wniosków wskazujących na wielokierunkowość interakcji między głównymi uczestnikami rozprawy a tłumaczem, derytualizację mowy instytucjonalnej oraz autonomię tłumaczy w działaniach translatorskich.

Ponadto należy podkreślić nie tylko naukowy, lecz także dydaktyczny i społeczny wymiar opisanych badań, których wyniki, ze względu na wysoki stopień uszczegółowienia i wielopłaszczyznowe omówienie zagadnień interakcji, mogą mieć zastosowanie w dydaktyce przekładu sądowego i środowiskowego w Polsce i na świecie – nie tylko ze względu na uniwersalność metody umożliwiającą potencjalną replikację badań w nieskończonej liczbie par językowych, lecz również na szeroką dostępność badań (monografia powstała w języku angielskim).

Należy ponadto podkreślić, że wyniki cząstkowe są podstawą szkoleń prowadzonych przez dr hab. Agnieszkę Biernacką dla Stowarzyszenia Tłumaczy Polskiego Języka Migowego (STPJM) dotyczących zagadnień etyki w zawodzie tłumacza, a w jej ramach – korzystania z technik i strategii w tłumaczeniu, a także stanowią odniesienie do dalszych badań nad przekładem ustnym sądowym (m.in. badań zakładających analizę komparatywną działań werbalnych

i pozawerbalnych tłumaczy sądowych oraz wielopłaszczyznowe analizy – w tym: terminologiczne i składniowe – języka prawnego, prawniczego i potocznego w rozprawach sądowych).

Podsumowując, omawiane osiągnięcie naukowe będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej językoznawstwo, a ponadto osiągnięcie to ma wymiar uniwersalny – nie tylko ze względu na jego umiędzynarodowienie, lecz również ze względu na znaczenie dla rozwoju profesjonalnego tłumaczy sądowych, a także znaczenie dydaktyczne i społeczne.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr hab. Agnieszki Biernackiej do Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. PIOTR BOGDANOWICZ**

23 września 2019 r. Rada Wydziału Prawa i Administracji podjęła uchwałę o nadaniu stopnia doktora habilitowanego dr. Piotrowi Bogdanowiczowi. Uchwała została podjęta, uwzględniając jednoznacznie pozytywną opinię komisji habilitacyjnej, pozytywne recenzje dorobku naukowego i dydaktycznego sporządzone przez recenzentów oraz pozytywne opinie pozostałych członków komisji o znaczącym wkładzie kandydata w rozwój dyscypliny nauki prawne.

W uzasadnieniu uchwały wskazano m.in., że w monografii pt. „Modyfikacja umowy w prawie zamówień publicznych Unii Europejskiej”, stanowiącej osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, habilitant dokonał ważkich ustaleń w dziedzinie zamówień publicznych. Książką jest pierwszą na rynku wydawniczym pozycją, która w kompleksowy sposób omawiała problematykę zmiany umowy w kontekście prawa zamówień publicznych Unii Europejskiej, w tym genezę regulacji, podstawy prawne modyfikacji, istniejące ograniczenia oraz skutki prawne dokonania modyfikacji niezgodnie z prawem Unii Europejskiej, w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz przepisów i ogólnych zasad prawa zamówień publicznych Unii Europejskiej. Autor przyjął w pracy, że regulacja modyfikacji umowy w prawie zamówień publicznych Unii Europejskiej ma charakter kompleksowy i wyczerpujący. Obejmuje ona zarówno umowy w sprawie zamówienia, do których stosuje się tzw. dyrektywy zamówieniowe, jak i umowy, które nie są objęte albo są objęte jedynie częściowo tymi dyrektywami. Szczególną wartość monografii stanowi wskazanie przez autora na konieczność odejścia w praktyce i teorii prawa Unii Europejskiej od skryzalizowanego w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podziału modyfikacji na istotne i nieistotne zmiany na rzecz rozróżnienia zmian dopuszczalnych i niedopuszczalnych.

Niezależnie od wysoko ocenionej monografii, recenzenci podkreślili istotną wartość pozostałych publikacji habilitanta, wskazując, że dotyczyły one różnych dziedzin prawa Unii Europejskiej oraz zostały opublikowane, jako artykuły lub glosy, w prestiżowych i wysoko punktowanych czasopismach prawniczych, takich jak np. „Common Market Law Review” czy „Państwo i Prawo”, oraz jako rozdziały w książkach wydanych przez renomowane wydawnictwa, np. Hart Publishing czy Edward Elgar.

Zwracano także uwagę na bardzo dużą aktywność naukową habilitanta, wyrażaną m.in. licznymi referatami na międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych, w tym na Uniwersytetach w Bristolu, Kopenhadze, Nottingham i Trydencie, w Chińskiej Akademii Nauk Społecznych, Węgierskiej Akademii Nauk oraz w Instytucie Maksa Plancka dla prawa publicznego porównawczego i prawa międzynarodowego w Heidelbergu. Habilitant, jako profesor wizytujący, wykladał na Uniwersytecie Pekimskim oraz Uniwersytecie w Turynie,

a także odbywał staże naukowe w zagranicznych ośrodkach naukowych, m.in. na Uniwersytecie w Cardiff.

Od 2016 r. Piotr Bogdanowicz jest członkiem „European Procurement Law Group” – powstałej w 2008 r. prestiżowej grupy badawczej zajmującej się tematyką prawa zamówień publicznych w ujęciu prawnoporównawczym. Kandydat jest również członkiem, między innymi, Polskiego Stowarzyszenia Prawa Europejskiego oraz członkiem zarządu działającego na Wydziale Prawa Administracji Uniwersytetu Warszawskiego Polskiego Centrum Studiów nad Prawem i Gospodarką Chin.

W 2019 r. Piotr Bogdanowicz otrzymał nagrodę Wydziału Prawa i Administracji za wybitne osiągnięcia w nauce w zakresie prawa w 2018 r.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr. hab. Piotra Bogdanowicza do Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

Załącznik nr 23

do uchwały nr 529 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 22 kwietnia 2020 r.
w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZYCNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. IWONA CHLEBICKA**

Dr Iwona Chlebicka uzyskała w ubiegłym roku stopień doktora habilitowanego za rozprawę pt. „Bardzo słabe rozwiązania zagadnień różniczkowych z niestandardowym wzrostem”.

Jest godne podkreślenia, że w skład osiągnięcia habilitacyjnego wchodzi 6 prac opublikowanych w ciągu zaledwie dwóch lat 2018-2019. Miarą aktualności i rangi uzyskanych wyników może być liczba aż 82 cytowań tych sześciu prac według Google Scholar. Jest to wynik rzadko spotykany w przypadku prac matematycznych. Prace dr hab. Chlebickiej zostały opublikowane w pismach mających wysoką reputację w środowisku matematycznym np. CALCULUS OF VARIATIONS AND PARTIAL DIFFERENTIAL EQUATIONS , JOURNAL OF DIFFERENTIAL EQUATIONS , ANNALES DEL INSTITUTE HENRI POINCARÉ ANALYSE NON-LINEAR, JOURNAL OF FUNCTIONAL ANALYSIS. Prace te dotyczą wypracowania metod służących do badania równań różniczkowych cząstkowych zawierających funkcje nieliniowe o niestandardowych warunkach wzrostu bądź mających nietypowe nieregularności, których analiza nie jest możliwe przy użyciu metod wypracowanych w ciągu ostatnich stu lat. Tego typu wyzwania przynosi próba analizy modeli cieczy elektroleologicznych, modeli przetwarzania obrazu oraz modeli materiałów kompozytowych oraz cieczy nie-Newtonowskich. W przypadku takich zagadnień samo znalezienie dobrej koncepcji rozwiązania równania jest poważnym i trudnym wyzwaniem dla matematyka. Wypracowane metody z jednej strony nawiązują do słynnych koncepcji rozwiązań zrenormalizowanych rozwiniętych przez Di Pernę i Lionsa w ciągu ostatnich 50 lat, a z drugiej strony odnoszą się do klasycznych wyników polskiej szkoły analizy funkcjonalnej wypracowanych przez Musielaka i Orlicza w okresie powojennym.

Trzeba podkreślić, że recenzje dorobku naukowego dr Chlebicka były bardzo pozytywne, a komisja habilitacyjna jednogłośnie wnioskowała o nadanie tytułu dra habilitowanego Chlebickiej.

Dr hab. Chlebicka była kierownikiem grantu NCN Preludium w latach 2012-2015, realizuje od 2017 r. grant NCN Sonata, a od jesieni 2020 rozpoczyna realizację 5-cio letniej Sonaty Bis. W 2019 r. otrzymała wyróżnienie w konkursie im. Edyty Szymańskiej za cykl prac wydrukowanych w latach 2017-2018, jest laureatką Nagrody Naukowej POLITYKI w kategorii nauki ścisłe (edycja 2019), otrzymała stypendium dla wybitnych młodych naukowców Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na 3 lata 2020-2022.

Na zakończenie posiedzenia Komisji Habilitacyjnej jej przewodniczący prof. Jan Cholewa stwierdził, że Komisja wystąpiła do dziekana Wydziału Matematyki, Informatyki i Mechaniki o wystąpienie o nagrodę Prezesa Rady Ministrów za działalność naukową, naukowo-techniczną lub artystyczną dla dr Iwony Chlebickiej oraz poparła ewentualny wniosek.

Intensywna praca w ciągu ostatnich lat oraz ranga osiągnięć dr hab. Iwony Chlebickiej uzasadniają zdaniem Senatu Uniwersytetu Warszawskiego wniosek o przyznanie jej Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB ZOFIA DUBICKA**

Dr Zofia Dubicka otrzymała stopień naukowy doktora habilitowanego 28 czerwca 2019 r. na podstawie osiągnięcia naukowego pt. *Ultrastruktura skorupek otwornic i jej implikacje filogenetyczne i taksonomiczne*, który został nadany praktycznie jednogłośnie przez Radę Wydziału Geologii (43 głosy za, 1 sprzeciw, 0 wstrzymujących).

Badania składające się na osiągnięcie habilitacyjne Z. Dubickiej prowadzone były na wysokim światowym poziomie, mają znaczenie globalne i stanowią znaczny wkład w rozwój dziedziny nauk o Ziemi. Poprzez zastosowanie nowych technik i pomysłów badawczych wdrożonych do badań nad współczesnymi jak i kopalnymi otwornicami (morskie mikroorganizmami skorupkowe) Z. Dubicka dostarczyła niezwykle cennych danych na temat ich ewolucji, podziału systematycznego, ekologii oraz biomineralizacji. Prowadzone badania mają charakter interdyscyplinarny łącząc zagadnienia z mikropaleontologii, biogeologii, biogeochemii i biomineralogii.

Dr hab. Dubicka wyznaczyła nowy kierunek badań w uprawianej przez nią dziedzinie (badania teksturalne mikroskamieniałości), dzięki kontynuacji którego spodziewamy się coraz to nowszych i interesujących odkryć. Po serii artykułów Dr hab. Dubickiej dotyczących omawianego zagadnienia, prowadzenie badań we współpracy z Autorką rozpoczęły już inne ośrodki naukowe w kraju i za granicą (np. Instytut Nauk Geologicznych PAN w Krakowie; Instytucie Badań Oceanograficznych im. Alfreda Wegenera w Bremerhaven; Nanyang Technological University w Singapurze).

Otwornice, które stanowią główny temat zainteresowań badawczych dr hab. Dubickiej, są niezwykle istotną grupą organizmów wykorzystywaną w naukach geologicznych w szczególności w geologii złożowej, m. in., do datowania skał macierzystych czy zbiornikowych węglowodorów oraz do generalnej charakterystyki architektury depozycyjnej basenów naftowych. Ponadto mają szerokie zastosowanie w rekonstrukcjach i interpretacjach przyczyn i skutków zmian środowiskowych w historii Ziemi. Dlatego też wyniki badań Z. Dubickiej będą miały ogromny wpływ na rozwój tak ważnej, aplikacyjnej dziedziny geologii jaką jest geologia złożowa a także na rozwój prężnie rozwijającego się w ostatnich latach obszaru nauki dotyczącego zmian klimatycznych i innych perturbacji środowiskowych.

Ponadto, Z. Dubicka jako pierwsza na świecie podjęła próby badania biogenicznego kalcytu morskich mikroorganizmów z zakresu inżynierii materiałowej (m.in., zróżnicowanie twardości i odporności na niszczenie mechaniczne skorupki otwornic w zależności od ich mikrostruktury wewnętrznej). Badania te stanowią wstępne dane do obecnie prowadzonych dalszych analiz z zakresu mimetyzmu w inżynierii materiałowej we współpracy z Instytutem Badawczym Łukasiewicz – Instytut Włókiennictwa.

Wszystkie trzy recenzje rozprawy habilitacyjnej Zofii Dubickiej jednoznacznie oceniają zarówno osiągnięcie habilitacyjne jak i dorobek publikacyjny bardzo wysoko. Należy również podkreślić, iż Zofia Dubicka uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego w ciągu 6 lat po obronie pracy doktorskiej oraz rozpoczęcia pracy na Uniwersytecie Warszawskim na stanowisku adiunkta, przebywając w międzyczasie – w roku 2016 – na urlopie macierzyńskim.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr hab. Zofii Dubickiej do Nagrody Prezesa Rady Ministrów

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. KATARZYNA DZIEWANOWSKA**

Monografia pt. „Współtworzenie wartości w marketingu. Przykład szkolnictwa wyższego” wydana w 2018 roku w Wydawnictwie C.H. Beck i przedstawiona przez dr hab. Katarzynę Dziewanowską jako dzieło główne w postępowaniu habilitacyjnym zakończonym w kwietniu 2019 r. zasługuje na wysoką ocenę, na co wskazują także fragmenty recenzji wydawniczej i oceny dorobku:

„Książka Katarzyny Dziewanowskiej przynosi wiedzę wartościową dla środowiska naukowego, ale także cenną i zrozumiałą dla praktyków zarządzania publicznego i dla polityków. Rzadko się zdarza, żeby praca rzetelna pod względem naukowym i wykorzystująca różnorodne techniki badawcze była jednocześnie łatwa w odbiorze i zrozumiała dla odbiorców spoza środowiska akademickiego. Monografia dr Dziewanowskiej łączy te cechy. Może także stanowić wzór dla innych autorów pod względem przejrzystości wywodu, uporządkowania wątków i posługiwania się naukowym językiem. Wreszcie, pokazuje ona jak, pisząc na temat specyficzny dla jednej dyscypliny naukowej, można stworzyć pracę interesującą także z perspektywy interdyscyplinarnej (autor tej recenzji jest ekonomistą, a książkę przeczytał z dużym zainteresowaniem)” dr hab. Mikołaj Herbst.

„Publikację oceniam bardzo wysoko, jako przemyślaną, wnoszącą wiele do nauki pracę, z zakresu relatywnie nowej tematyki, starannie przygotowaną, tak pod względem koncepcyjnym, jak i metodycznym, odwołującą się do niezliczonych źródeł (40 stron przypisów), a jednak nie chaotyczną, a ustrukturyzowaną, uporządkowaną, którą się z przyjemnością czyta.” prof. dr hab. Jolanta Mazur.

Przed wszystkim, monografia ta dotyczy ważnego i interesującego zjawiska jakim jest współtworzenie wartości w marketingu. Należy podkreślić, że tematyka ta – pomimo rosnącej popularności mierzonej liczbą publikacji – nadal należy do obszarów słabo zeksplorowanych poznawczo. Ponadto, w obszarze empirycznym koncepcja ta została zeksplorowana i zweryfikowana w niezwykle istotnym z perspektywy gospodarki opartej na wiedzy obszarze, jakim jest szkolnictwo wyższe. Takie połączenie sprawia, że monografia ta nie tylko istotnie przyczynia się do poszerzenia wiedzy na temat nowej koncepcji, jaką jest współtworzenie wartości, ale także dostarcza cennych praktycznych wniosków i refleksji na temat obecnego i potencjalnego funkcjonowania sektora szkolnictwa wyższego w dzisiejszym świecie i jego roli w rozwoju społecznym i gospodarczym.

Monografia ta charakteryzuje się wysokim poziomem merytorycznym i metodycznym. Przedstawiony przegląd literatury oparty jest na ponad 900 źródłach i w syntetyczny sposób porządkuje wiedzę na temat wartości i procesu jej współtworzenia, przez co stanowi cenne opracowanie dla badaczy zainteresowanych tym tematem. Zaprezentowany w monografii obraz szkolnictwa wyższego dostarcza cennych refleksji na temat bieżącego stanu tego sektora, a zwłaszcza specyfiki polskiego szkolnictwa wyższego i jego pozycji na arenie międzynarodowej. Natomiast przeprowadzone badanie, którego wyniki są przedstawione w monografii,

świadczy o świetnym warsztacie badawczym autorki. Wykorzystane metody ilościowe i jakościowe pozwalają na pogłębione zrozumienie perspektywy studentów i pracowników naukowo-dydaktycznych na współtworzenie wartości na uczelniach, a także na weryfikację modelu teoretycznego pozwalającego na identyfikację elementów składowych procesu współtworzenia i ich związku z innymi, istotnymi z perspektywy uczelni zjawiskami (np. zadowoleniem i lojalnością studentów).

Monografia ta nie tylko wzbogaca stan wiedzy na temat współtworzenia wartości, ale stanowi także ważny głos w dyskusji na temat miejsca uniwersytetu we współczesnym świecie.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr hab. Katarzyny Dziewanowskiej do Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRZYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. MAREK GIERGICZNY**

Dr hab. Marek Giergiczny jest jednym z czołowych ekspertów w obszarze ekonomii środowiska i zasobów naturalnych w Polsce. Zdecydowanie wyróżnia się na tle polskich ekonomistów. Jest także rozpoznawalny na świecie, o czym świadczy skala jego współpracy międzynarodowej. Jego badania koncentrują się wokół ekonomicznych aspektów ochrony środowiska, stosowanej mikroekonometrii i metodologii wyceny dóbr nierynkowych. Wyniki badań dr hab. Marka Giergicznego publikowane były w prestiżowych czasopismach naukowych w dyscyplinie ekonomia (m.in. *Ecological Economics*, *Land Economics*, *Environmental and Resource Economics*), w obszarach specjalistycznych (m.in. *Tourism Management*, *Journal of Forest Economics*, *Forest Policy and Economics*, *Research in Higher Education*), przyrodniczych (m.in. *Biological Conservation*, *Ecosystem Services*, *AMBIO*, *Bioscience*) oraz czasopismach interdyscyplinarnych (np. *Management Information Systems Quarterly*). Według Google Scholar, jego prace cytowane były ponad 1100 razy, a jego indeks h wynosi 19 (analogiczne wskaźniki wg. Web of Science to 30 prac, 480 cytowań, indeks h 12). Stawia go to w czołówce polskich ekonomistów w ogóle (nie tylko tych zajmujących się ekonomią środowiska). Ograniczając się do wskaźników z ostatnich 5 lat, jego prace cytowane były 940 razy (indeks h 17), co wskazuje na rosnącą dynamikę działalności. Serwis RePEc klasyfikuje dr hab. Marka Giergicznego wśród najlepszych 50 polskich ekonomistów i wśród najlepszych 30, ograniczając się do działalności obserwowanej w ciągu ostatnich 10 lat. Jego działalność związana z Wydziałem Nauk Ekonomicznych UW istotnie przyczynia się do wyników wydziału i uniwersytetu w tym rankingu (obecnie najlepsza instytucja badawcza poświęcona ekonomii w Polsce). Dr hab. Marek Giergiczny jest badaczem wyraźnie funkcjonującym w międzynarodowym obiegu.

Aktywnie i regularnie uczestniczy w najlepszych konferencjach naukowych poświęconych reprezentowanemu obszarowi badań. Jest zapraszany jako recenzent przez najlepsze czasopisma naukowe z tego obszaru, recenzuje prace doktorskie w Polsce i dla zagranicznych uniwersytetów. W swojej karierze naukowej zdobywał doświadczenie w Polsce (Uniwersytet Warszawski) lecz także za granicą. Był stypendystą Marie-Curie Scholarship w Fondazione Eni Enrico Mattei (Włochy), SIDA Scholarship na Uniwersytecie w Geteborgu (Szwecja), stypendium STSM w ramach programu E-Cost 45 na Uniwersytecie Kalifornijskim w Berkeley (USA) i stypendium Dekabana na Uniwersytecie w Glasgow (UK). Ponadto w latach 2006-2009 pracował w Centre Tecnològic Forestal w Barcelonie (Hiszpania).

Dr hab. Marek Giergiczny aktywnie uczestniczył w ważnych i innowacyjnych projektach badawczych – był ich zarówno uczestnikiem, jak i inicjatorem i koordynatorem. Realizował takie projekty m.in. w ramach programów ramowych UE, Norweskiego Mechanizmu Finansowego, WaterWorks2015 i projekty finansowane przez World Wide Fund, Narodowe Centrum Nauki, czy Instytut Badań Edukacyjnych.

Dr hab. Marek Giergiczny doświadczenie naukowe przekazuje studentom prowadząc wykłady, konwersatoria i seminaria na WNE UW. Zakres nauczanych przez niego przedmiotów jest bardzo szeroki i obejmuje m.in., mikroekonomię, mikroekonometrię, ekonometrię, modelowanie wyborów dyskretnych i metody wyceny nierynkowej. Był opiekunem studentów piszących prace licencjackie i magisterskie. Dane empiryczne z prowadzonych przez niego badań naukowych udostępniane są studentom do pisania prac magisterskich i licencjackich. Dr hab. Marek Giergiczny angażuje się również w prace administracyjne na Wydziale Nauk Ekonomicznych UW oraz na Uniwersytecie Warszawskim. W latach 2013-2014 pełnił funkcje sekretarza Rady Wydziału Nauk Ekonomicznych. Obecnie jest członkiem Senackiej Komisji Uniwersytetu Warszawskiego do Spraw Sportu, członkiem Rady Wydziału WNE UW oraz członkiem Rady Naukowej dla dyscypliny ekonomia i Finanse. Dr hab. Marek Giergiczny zaangażowany jest także w przygotowanie programu wspólnej szkoły doktorskiej między Wydziałem Nauk Ekonomicznych, Wydziałem Psychologii i Matematyki Informatyki i Mechaniki UW (Quantitative Psychology and Economics), gdzie jest również członkiem Komisji Stypendialnej. Współtworzy również program studiów Sustainable Development na UW. Za swoją działalność naukową dr hab. Marek Giergiczny pięciokrotnie otrzymywał nagrodę Rektora UW. W roku 2017 otrzymał nagrodę za najbardziej innowacyjną aplikację modelowania wyborów dyskretnych w trakcie International Choice Modelling Conference w Kapsztadzie, które zastosował do objaśniania zachowań i przemieszczania się niedźwiedzi w naturalnym środowisku.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr. hab. Marka Giergicznego do Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZYCNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. TOMASZ JAGIELSKI**

Na osiągnięcie składa się cykl 16 oryginalnych prac eksperymentalnych opublikowanych w prestiżowych, specjalistycznych czasopismach naukowych z listy JCR. Łączna wartość wskaźnika Impact Factor dla tych publikacji wynosi 48,5, zaś liczba punktów w nowej klasyfikacji czasopism MNiSW wynosi 1670. Prace ujęte w osiągnięciu tworzą syntetyczne i wszechstronne studium naukowe poświęcone biologii glonów *Prototheca* spp., rzadkich, oportunistycznych patogenów człowieka i zwierząt. Przy tym, charakterystyka tych drobnoustrojów wykracza poza badania podstawowe, odnosząc poszczególne elementy poznawczo-opisowe do konkretnych zastosowań praktycznych. Wynika to z koncepcji badań, zogniskowanych wokół zagadnień utylitarnych, związanych z epidemiologią, diagnostyką i leczeniem protokozy. Wyniki badań mają przez to bezpośrednie przełożenie na medycynę prewencyjną i interwencyjną. Szczegółowo ilustrują sytuację epidemiologiczną zakażeń protokowych u bydła, wyznaczając ich ścieżki transmisji i rezerwuariat środowiskowy, w konkluzji wskazując na potrzebę powołania krajowego programu nadzoru takich zakażeń; podają charakterystykę preparatów o potencjalnym zastosowaniu w leczeniu protokozy oraz dostarczają nowej metody diagnostycznej, wykrywającej czynnik etiologiczny choroby.

W toku badań, których wyniki zawarto w prezentowanym osiągnięciu, dr hab. Tomasz Jagielski zorganizował unikalne w skali kraju laboratorium i zespół prowadzący badania nad glonami *Prototheca* spp. i protokozą. Był jednym z inicjatorów powołania międzynarodowej sekcji naukowej („Medical Phycology: Protothecosis and Chlorellosis”), w ramach International Society of Human and Animal Mycology, skupiającej wszystkie główne ośrodki badań nad glonami *Prototheca* spp. na świecie. Dr hab. Tomasz Jagielski jest obecnie liderem takich badań w Polsce i jednym z czołowych badaczy w tej dziedzinie na świecie.

Należy też podkreślić, że, równolegle do prac związanych ściśle z osiągnięciem habilitacyjnym, dr hab. Tomasz Jagielski zrealizował, z sukcesami, szereg ambitnych projektów naukowych dotyczących innych chorób zakaźnych, w tym gruźlicy i mykobakterioz, a także zakażeń grzybiczych (dermatofitowych). Znaczenia tych prac dla rozwoju mikrobiologii medycznej, a szczególnie epidemiologii i diagnostyki molekularnej, trudno przecenić. Znajduje to odzwierciedlenie w randze czasopism i wskaźnikach cytowań opublikowanych prac. Wartość wskaźnika Impact Factor dla całego dorobku publikacyjnego dr. hab. Tomasz Jagielskiego wynosi 246,2, a liczba punktów wg nowej listy MNiSW – 7230.

Ogólnie, przedstawione do Nagrody osiągnięcie to efekt szeroko zakrojonych, wieloaspektowych badań, których wyniki mają pionierski charakter w skali kraju, a miejscami także w skali świata. W świetle zarówno opinii recenzentów dzieła habilitacyjnego, stanowiska Komisji Habilitacyjnej, oceny Rady Dyscypliny Nauk Biologicznych oraz jej Komisji Konkursowej, a także rekomendacji udzielonych dla Wniosku przez wybitnych polskich biologów, a wreszcie w opinii Senatu Uniwersytetu

Warszawskiego, osiągnięcie, którego dotyczy Wniosek, stanowi znaczący wkład w rozwój nauk biologicznych, a jej autor należy do awangardy pracowników naukowych naszej uczelni, a bez wątpienia także najlepszych młodych biologów w kraju.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. KONRAD JANKOWSKI**

Dr Konrad Jankowski uzyskał stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie psychologia uchwałą Rady Wydziału Psychologii 29 stycznia 2019 r. Osiągnięcie Kandydata z nawiązką spełnia wszystkie wymogi sprecyzowane w § 4 Rozporządzenia w sprawie kryteriów i trybu przyznawania nagród Prezesa Rady Ministrów. W szczególności, osiągnięcie stanowi znaczny wkład w rozwój psychologii, jest wynikiem ponadprzeciętnej aktywności naukowej realizowanej w krajowej uczelni przy współpracy z badaczami z uczelni zagranicznych, oraz otrzymało wyłącznie pozytywne recenzje i pozytywną opinię komisji habilitacyjnej podmiotu. W osiągnięciu będącym podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego, zatytułowanym Ranność-wieczorność a nastrój: uwarunkowania podmiotowe i środowiskowe, Kandydat analizował mechanizmy prowadzące do obniżonego poziom afektu u osób o chronotypie wieczornym. Biorąc pod uwagę znaczenie wiedzy na temat czynników związanych z chronotypem dla rozumienia zachowania i dobrostanu człowieka oraz jego wydajności w rozmaitych formach aktywności, podjęta problematyka i dokonane w jej ramach odkrycia zasługują na szczególne uznanie. W swoich badaniach Kandydat analizował zarówno mechanizmy środowiskowe, jak i podmiotowe, które w dominującym w tym obszarze nurcie badawczym były dotychczas rzadko uwzględniane. Konrad Jankowski zbadał rolę czynników środowiskowych, którym dotychczas przypisywano negatywny wpływ na funkcjonowanie afektywne osób o chronotypie wieczornym, tj. warunków oświetleniowych i deprywacji snu wynikających ze społecznego jetlagu. Poddał też badaniom rolę czynników podmiotowych, tj. profilu chronotypów, uwzględniającego temperament, inteligencję emocjonalną, dwóch czynników ranności-wieczorności oraz genów zegara biologicznego. Badania te ujawniły złożoność relacji między chronotypem a funkcjonowaniem afektywnym i uwydatniły rolę zaniedbywanych w dotychczasowych badaniach czynników podmiotowych. W szczególności Kandydat pokazał istotną rolę różnic indywidualnych w zakresie wytrzymałości oraz inteligencji emocjonalnej w rozumieniu relacji między chronotypem i afektem. Na podstawie przeprowadzonych badań zaproponował teorię, zgodnie z którą wytrzymałość w ujęciu Regulacyjnej Teorii Temperamentu jest cechą regulującą homeostatyczną potrzebę snu. W swoich badaniach Kandydat wykazał również, że chronotyp jest charakterystyką złożoną, wymagającą podejścia wielowymiarowego, w którym obok preferencji pory dnia szczególną rolę w regulacji afektu odgrywa poziom pobudzenia energetycznego po przebudzeniu. Analizowane w cyklu badań zjawiska afektywne obejmowały szerokie spektrum, począwszy od podstawowych wymiarów nastroju po stany depresyjne i zaburzenie afektywne sezonowe. Na główne osiągnięcie Kandydata składał się cykl 13 publikacji wraz z dorobkiem towarzyszącym złożonym z 30 prac. Łącznie w przedstawionym dorobku znalazły się 43 publikacje (52 z publikacjami sprzed doktoratu), z czego 39 artykułów

w czasopismach z bazy Journal Citation Reports (40 artykułów łącznie z publikacją sprzed doktoratu) o sumarycznym impact factor 78,584 (82,079 łącznie z publikacją sprzed doktoratu) i liczbą punktów MNIŚW (wg wykazu obowiązującego w roku 2018) równą 1036 (1131 punktów łącznie z publikacjami sprzed doktoratu). W dużej części wymienionych publikacji dr Jankowski był jedynym lub pierwszym autorem: w 11 z 13 publikacji wchodzących w skład głównego osiągnięcia, w 9 z 30 publikacji w dorobku po doktoracie, a w sumie w 28 z 52 publikacji, włączając prace sprzed doktoratu.

Recenzenci osiągnięcia powołani w skład komisji habilitacyjnej byli jednoznacznie pozytywni w swoich ocenach, a komisja jednogłośnie rekomendowała Kandydata do tytułu dr habilitowanego. W recenzjach zwrócono uwagę zarówno na wysoką jakość prowadzonych badań jak również na ponadprzeciętnie wysoką aktywność naukową Kandydata. Podkreślono Jego znaczący wkład badań do psychologii oraz wiedzy o chronotypie i regulacji nastroju. Zwrócono uwagę na bogaty warsztat metodologiczny oraz różnorodność wykorzystywanych podejść badawczych (m.in. badania poprzeczne, podłużne, międzykulturowe, eksperyment naturalny, oznaczenia polimorfizmów genetycznych). Recenzenci podkreślili również duży wpływ badań Kandydata na naukę, poparty wyróżniającymi się wskaźnikami cytowań i indeksem Hirscha, które w dniu złożenia wniosku habilitacyjnego (03.04.2018) wynosiły odpowiednio 317 i 11 wg bazy Web of Science. Wskazano również na szeroką aktywność Kandydata na arenie międzynarodowej, wyrażoną m.in. uczestnictwem w panelach eksperckich projektów Horizon 2020 czy ponad 100 recenzjami artykułów w kilkudziesięciu czasopismach z listy Journal Citation Reports. Dr hab. Konrad Jankowski był dwukrotnie laureatem stypendium dla wybitnego młodego naukowca Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2012 oraz 2015 rok). Przed otrzymaniem stopnia doktora otrzymał międzynarodową nagrodę naukową J. Christian Gillin Junior Investigator Research Award, przyznaną przez Society for Light Treatment and Biological Rhythms (2007 rok). Za swoją ponadprzeciętną aktywność naukową został wielokrotnie wyróżniony przez Rektora Uniwersytetu Warszawskiego okresowym zwiększeniem wynagrodzenia oraz nagrodami Rektora. Badania Kandydata zostały docenione również poprzez krajowe ciała przyznające granty badawcze. Dr hab. Konrad Jankowski przed złożeniem wniosku habilitacyjnego otrzymał grant SONATA Narodowego Centrum Nauki (2012 rok) oraz grant IUVENTUS PLUS Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2016).

Podsumowując, z pełnym przekonaniem Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje kandydaturę dr. hab. Konrada Jankowskiego do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. WIKTOR LEWANDOWSKI**

W ramach przedmiotowego cyklu prac dr hab. Wiktor Lewandowski zaprojektował, otrzymał oraz zbadał materiały, które w sposób unikatowy mogą oddziaływać ze „światłem”, dzięki zaprogramowanej na poziomie molekularnym zdolności do dynamicznej organizacji. Poziom naukowy osiągnięć, ich przyjęcie w środowisku naukowym, oraz wkład popularyzatorski pozwalają rekomendować niniejszy cykl do Nagrody.

Jednym ze szczególnych osiągnięć dr hab. Wiktora Lewandowskiego było uzyskanie pierwszego na świecie, odwracalnie przełączalnego nanomateriału o przenikalności elektrycznej bliskiej zeru zbudowanego z nanocząstek (W. Lewandowski et. al., Nat. Comm., 2015, 6: 6590). Takich właściwości nie wykazuje żaden naturalny materiał. Osiągnięcie to umożliwione było poprzez szereg mniejszych sukcesów, na polu m. in. projektowania związków organicznych o tendencji do tworzenia termicznie nietrwalej, anizotropowej otoczki organicznej wokół nanocząstek. Z punktu widzenia zastosowań fotonicznych kluczowym elementem była optymalizacja syntezy organiczno-nieorganicznych hybryd nanocząstek Ag, co pozwoliło uzyskiwać docelowe nanomateriały z wysoką wydajnością. Co istotne, dr hab. W. Lewandowski jako pierwszy zaprezentował nanomateriał, którego budowa i struktura mogła być zmieniana w sposób ciągły, a nie skokowy. Udało Mu się także znacząco skrócić czasy reakcji uporządkowanych nanomateriałów na zmianę warunków zewnętrznych (Nanoscale, 8: 2656), co było możliwe poprzez modyfikacje części aromatycznej ligandów organicznych. Z kolei wprowadzenie łańcucha semifluorowanego do struktury ligandów (Chemistry of Materials, 30: 8201) pozwoliło Mu uzyskać nanomateriały, które przewyższały stabilnością wcześniej raportowane dynamiczne nanomateriały o rząd wielkości! Wykazał także jak kontrolować termiczną stabilność anizotropowych układów poprzez użycie funkcjonalizowanych alkilowych koligandów, (Nanomaterials, 8: 147) a wielkość uporządkowanych nanocząstek za pomocą procesu starzenia Ostwalda (Liquid Crystals, 43: 2391). Dr hab. W. Lewandowski uogólnił także opis rekonfigurowalnych nanomateriałów w pracach przeglądowych (ChemPhysChem, 15: 1283; Liquid Crystals with Nano and Microparticles).

Podsumowując, unikatowym osiągnięciem niniejszego cyklu było wykazanie sukcesu stosowania holistycznego podejścia do badań w zakresie chemii materiałowej. Strategia planowania architektury molekuł i nanomateriałów, ich syntezy oraz drobiazgowych badań fizykochemicznych (zarówno strukturalnych jak i optycznych) pozwoliła na trafne zrozumienie zależności pomiędzy strukturą, a właściwościami, jak również na precyzyjne planowanie kolejnych generacji tego typu układów.

Z punktu widzenia badań podstawowych, warto zwrócić uwagę, że dzięki precyzyjnej organizacji na poziomie nano- i mikroskopowym systemy uzyskiwane przez dr hab. Wiktora Lewandowskiego, wykazywały dynamiczną odpowiedź na

czynniki środowiskowe, przełączalną strukturę i dynamicznie sterowane właściwości optyczne. Czyli zestaw cech charakterystyczny dla materiałów naturalnych. Z punktu widzenia technologicznych zastosowań widzenia warto podkreślić, iż osiągnięcia zaprezentowane w ramach cyklu wpisują się w szybki rozwój technologii fotonicznych. Jest to istotne dlatego, że przewiduje się, że rozwój w XXI w. będzie równie silnie oparty o technologie optyczne, co w wiek XX o technologie elektroniczne.

Warto także podkreślić, że osiągnięcia zaprezentowane w cyklu spotkały się z bardzo dobrym przyjęciem recenzentów czasopism o najwyższej renomie naukowej (sumaryczny IF prac ok. 38), Kapituł różnych nagród (m. in. Stypendium dla Młodych wybitnych naukowców, START), oraz doczekały licznych cytacji (96 na dzień składania Autoreferatu). Były też tematem zaproszonych wystąpień dr hab. Wiktora Lewandowskiego na seminariach i konferencjach naukowych, oraz podstawą licznych działań z zakresu popularyzacji nauki (m.in. Wykłady z ciekawej Chemii, wywiady radiowe).

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje kandydaturę dr. hab. Wiktora Lewandowskiego do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. MARIA ŁOSZEWSKA-OŁOWSKA**

Rekomendowana monografia pt. „Zakaz publikacji w prasie danych osobowych i wizerunków osób publicznych podejrzanych lub oskarżonych o przestępstwo” autorstwa Marii Łoszewskiej-Ołowskiej stanowiła podstawę do przyznania jej stopnia doktora habilitowanego w styczniu 2019 r. Opracowanie mieści się w obszarze badań więcej niż jednej dyscypliny naukowej, przede wszystkim zaś nauk o mediach, ale też nauk prawnych i nauk o polityce. Praca została doceniona nie tylko na etapie postępowania habilitacyjnego, w którym uzyskała wyłącznie pozytywne recenzje (w uchwale Rady Wydziału wspomina się o ponadprzeciętnych walorach poznawczych opracowania), ale nagrodzono ją także w konkursie „Media and Democracy. Karol Jakubowicz Award 2019” za wybitną książkę.

Autorka podjęła się analizy zagadnienia bardzo aktualnego, związanego z publikacją w mediach wizerunków i innych danych osobowych osób publicznych podejrzanych lub oskarżonych o przestępstwo. Jak wspomina we wstępie, impulsem do zajęcia się tym tematem był m.in. fakt, że mediatyzacja postępowania karnego to współcześnie zjawisko powszechne, dziejące się na tle innego szerzej obserwowanego procesu jakim jest mediatyzacja życia publicznego. Kwestię publikacji wizerunku i innych danych osób podejrzanych i oskarżonych reguluje art. 13 ustawy prawo prasowe, wprowadzony w 1984 roku, zakazujący rozpowszechniania tych informacji, poza sytuacjami wyraźnie wskazanymi w jego treści, tj. zgodą samego zainteresowanego, jak też zależnie od stadium procesu – zgodą prokuratora lub sądu. Norma ta nie zezwala na to, aby dziennikarz kierując się interesem publicznym (tak jak może to czynić na przykład wtedy, gdy podnosi krytyczne, pomawiające zarzuty) mógł we własnym zakresie zdecydować o ujawnieniu tożsamości podejrzanego, który jest funkcjonariuszem publicznym i upublicznić jego dane osobowe. Jak zauważa Autorka restrykcyjne, zgodne z literą prawa stosowanie normy zawartej w prawie prasowym, oznacza (przy braku wskazanych zgód) blokadę informacyjną. W konsekwencji media stosują pozorną anonimizację, polegającą na zamazywaniu twarzy, podawaniu imienia i pierwszej litery nazwiska oraz innych informacji o osobie (stanowisku, pełnionej funkcji obecnie i w przeszłości, itp.), która stanowi w istocie działanie iluzoryczne, bo tak skonstruowana informacja pozwala ustalić o kogo chodzi.

Wśród wielu zalet monografii należy zwrócić uwagę na kilka, które zadecydowały o rekomendacji.

Po pierwsze – monografia stanowi istotny wkład w rozwój zarówno nauk o mediach, jak i nauk prawnych. Jest pierwszą w piśmiennictwie pełną próbą odniesienia się do pojęcia „osoby publicznej”. Termin ten, tak powszechnie stosowany przez media, choć nieobecny w polskich aktach normatywnych, jak wykazała Autorka jest stosowany w orzecznictwie sądów polskich, w tym Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego.

Po drugie – wyjście w monografii od pojęcia osoby publicznej stanowi pretekst do przeprowadzonej niezwykle starannie refleksji badawczej nad istniejącym stanem prawnym w obszarze informowania o podejrzanych i oskarżonych pełniących funkcje publiczne. To zaś, przy uwzględnieniu orzecznictwa strasburskiego, pozwala na pogłębioną, naukową refleksję nad trafnością istniejącego uregulowania. Autorka nie tylko odważyła się na postawienie hipotezy o niekonstytucyjności zawartego w art. 13 prawa prasowego zakazu publikacji wizerunku i danych osobowych podejrzanych oraz oskarżonych o popełnienie przestępstwa w zakresie w jakim nie uwzględnia znaczenia procesu karnego dla debaty publicznej, tego o jaki czyn chodzi i kto jest o niego podejrzewany, ale udowodniła, że istotnie tak jest, wykorzystując do tego całkowicie poprawnie zastosowane metody i wykazując się wnikliwością i dojrzałością naukową. Podobnie wykazała, że norma ta pozostaje niezgodna z Europejską Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Co ważne, Autorka spojrzała na to uregulowanie jeszcze szerzej i wskazała także inne argumenty dowodzące nieracjonalności istniejącego unormowania, w szczególności zaś na brak spójności pomiędzy normą zawartą w art. 13 prawa prasowego, a tak ważnym dla funkcjonowania wolnej prasy, realizującej funkcję watchdogową, prawem do krytyki prasowej.

Po trzecie – monografia jest kompletnym opracowaniem, w którym poza pogłębioną i bardzo rzetelną analizą istniejącego stanu rzeczy, wykazaniem jego niezgodności z Konstytucją i EKPCz, Autorka prezentuje wnioski *de lege ferenda*. Stanowią one spójną i przemyślaną propozycję dla ustawodawcy co do kierunku, jej zdaniem, koniecznych zmian. Co ważne, Autorka opiera te rozwiązania na wnikliwej analizie strasburskiego dorobku orzeczniczego i głębszej refleksji, co do pryncypiów państwa prawa. W tym tkwi ogromna wartość aplikacyjna rekomendowanej monografii. Proponowane zmiany dotyczą fundamentalnego z punktu widzenia demokracji obszaru związanego z dostępnością do wiedzy o sprawach szczególnie ważnych dla opinii publicznej i związanych zazwyczaj z *public figures*. Wpisują się zatem w rozważania o wolności słowa, prasy i tak ważnej dla demokracji transparentności życia publicznego oraz roli mediów w jej urzeczywistnianiu.

Jak zauważono w postępowaniu habilitacyjnym, a także później nagradzając książkę w konkursie „Media and Democracy. Karol Jakubowicz Award 2019” ma ona ponadprzeciętne walory poznawcze. Jest pierwszą w Polsce próbą całościowego ujęcia tezy o sprzeczności wolności słowa i ochrony prywatności w obszarze dotyczącym sprawozdawczości procesowej. Autorkę cechuje analityczność i rozwaga w formułowaniu opinii, przy tym szerokość spojrzenia i diagnozowania problemów badawczych, połączona z dociekliwością i zaangażowaniem badawczym. Wszystkie te okoliczności miały istotny wpływ na bardzo przemyślaną kompozycję pracy, w pełni odzwierciedlającą skrupulatnie zaplanowane etapy procesu badawczego. Książka stanowi efekt wieloletnich badań Autorki nad dobrami osobistymi w kontekście funkcjonowania dziennikarzy i mediów. W tym znaczeniu książka stanowi ich zwieńczenie, dowodząc nie tylko ogromnego rozwoju naukowego Autorki, ale też przekonując o istotnym wkładzie opracowania w obszarze więcej niż jednej dyscypliny naukowej.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje kandydaturę dr hab. Maria Łoszevska-Ołowska do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRZYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. MIKOŁAJ PAWLAK**

Książka *Tying Micro and Macro: What Fills Up the Sociological Vacuum?* Mikołaja Pawlaka ukazała się w renomowanym wydawnictwie Peter Lang (2018). Autor stawia w niej ważne kwestie, dotyczące w szczególności relacji mikro-makro, pól i sieci społecznych, kapitału społecznego, odnosząc się także do dobrze znanej w socjologii polskiej koncepcji próżni społecznej. Co więcej, ustalenia teoretyczne i metodologicznie odnosi do badań empirycznych, śledząc zarazem moc objaśnień mieszczących się w ramach tezy o próżni socjologicznej oraz teorii słabych powiązań. Jest to nieczęsty w socjologii przypadek bardzo umiejętnego łączenia refleksji teoretycznej i samoświadomości metodologicznej z warsztatem socjologa empiryka.

Monografia dr hab. Mikołaja Pawlaka od strony kompozycyjnej i stylistycznej przedstawia się nienagannie. Trzyczęściowy układ, od teorii, poprzez metodologię, do empirii, trafnie oddaje zamysł Autora, pozwalając na wieloaspektową argumentację, która krok po kroku dowodzi słabości tkwiących w teorii i metodologii socjologicznej. Głośna teza Stefana Nowaka o występowaniu próżni socjologicznej świadczy nie tyle o słabości samego społeczeństwa, ile dokumentuje niedostatki koncepcyjne badań osadzonych w „paradygmacie” transformacji ustrojowej.

W swojej analizie Mikołaj Pawlak nie tylko wykazuje się ponadprzeciętną znajomością teorii socjologicznych (klasycznych i współczesnych), ale też potrafi w przekonujący sposób wyekstrahować z korpusu teorii te zagadnienia i wątki, które w klasycznej formule odnoszą się do integracji i dezintegracji społecznej, osłabienia więzi społecznych oraz ich związku z jakością życia publicznego i funkcjonowaniem mechanizmów demokratycznego państwa. Jest to zabieg niezbędny, aby uporać się z dość powszechnym wśród socjologów przekonaniem o słabości samego społeczeństwa, pewnego rodzaju nastawieniem, które nakazuje poszukiwanie jedynie dysfunkcji, a nie całościową analizę czynników i okoliczności tkwiących u podstaw integracji i dezintegracji społecznej.

Książka dr hab. Mikołaja Pawlaka stanowi istotny wkład do dyscypliny. Jest i będzie czytana przez socjologów, zapewne również przez antropologów i psychologów społecznych, gdyż dostarcza nie tylko „materiału” w sensie nawiązania do *state of art* i ukazania kompetencji Autora, ale przede wszystkim jest zbiorem pomysłów interpretacyjnych, które pozwolą na rewizję wielu ustaleń dotyczących transformacji ustrojowej. Socjolog-teoretyk znajdzie w niej ważny głos w debacie mikro-makro oraz ważne odniesienia do teorii pól społecznych, sieci społecznych i kapitału społecznego, których gruntowna znajomość jest nieodzowna w próbach charakterystyki silnych i słabych powiązań między aktorami społecznymi. Socjolog-empiryk bez wątpienia będzie miał sposobność pogłębienia własnej wrażliwości, która jest nieodzowna w planowaniu nietrywialnych badań.

Od strony czysto technicznej czy warsztatowej ma się do czynienia z bardzo dobrą realizacją zamierzenia badawczego. Od strony merytorycznej – z ponadprzeciętną kompetencją, odwagą intelektualną, osadzeniem własnego wyводу w *mainstream sociology* oraz oryginalnym wkładem do teorii i metodologii socjologicznej.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje kandydaturę dr. hab. Mikołaja Pawlaka do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZYCNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. MACIEJ PTASZYŃSKI**

Dr hab. Maciej Ptaszyński należy do najwybitniejszych przedstawicieli młodszej generacji polskich badaczy epoki nowożytnej. Jego prace poświęcone historii Rzeczy oraz dziejom Rzeczypospolitej zostały niezwykle wysoko ocenione przez światową naukę, czego dowodem przychylne recenzje publikowane w najważniejszych czasopismach, a także nagrody uzyskane w ostatnich latach (m.in. główna nagroda im. dr Katarzyny Cieślak). Dlatego z przekonaniem Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje jego kandydaturę nagrody Prezesa Rady Ministrów.

Podstawę nadania stopnia doktora habilitowanego Maciejowi Ptaszyńskiemu była monografia *Reformacja w Polsce a dziedzictwo Erazma z Rotterdamu*, stanowiąca doniosły i nowatorski wkład do badań nad dziejami Polski XVI w. Praca nawiązuje do przedwojennych studiów ojców polskich historiografii (jak Wincenty Zakrzewski czy Stanisław Kot), a zarazem wypełnia lukę w najnowszych badaniach nad dziejami reformacji oraz myśli teologicznej i politycznej. Należy dobitnie podkreślić, że centralny problem pracy – kształtowanie się postaw wobec reformacji w środowisku elit politycznych i intelektualnych Królestwa Polskiego – należy do fundamentalnych zagadnień historiografii dotyczącej XVI wieku. Dzięki niezwykle szerokiej kwerendzie źródłowej, przeprowadzonej w wielu europejskich archiwach, a także porównawczej perspektywie, szeroko uwzględniającej europejski kontekst wydarzeń, wnioski zaproponowane przez Maciej Ptaszyńskiego są oryginalne i z pewnością wpłyną na kształt przyszłych badań nad epoką nowożytną w Polsce.

Dorobek naukowy Macieja Ptaszyńskiego jest niezwykle bogaty i wartościowy, co zauważyli i docenili wszyscy recenzenci w procedurze habilitacyjnej. W ubiegłych latach zdołał on opublikować monografię w prestiżowym wydawnictwie Vandenhoeck&Ruprecht, liczne artykuły ogłosił w renomowanych czasopismach, a także uczestniczył w wielu międzynarodowych konferencjach. Potwierdzeniem międzynarodowego uznania dorobku Macieja Ptaszyńskiego są zaproszenia do objęcia profesury gościnnej na uniwersytecie Jana Gutenberga w Moguncji, gdzie w ostatnich latach wykładał historię nowożytnej Polski w ciągu dwóch semestrów. Ponadto na prowadzone przez siebie badania zdołał uzyskać dwa granty w Narodowym Centrum Nauki. Osiągnięcia te zostały uznane przez recenzentów za wyjątkowe. Sąd ten znajduje także potwierdzenie w załączonych opiniach, przekonujących, że dorobek Maciej Ptaszyńskiego w pełni zasługuje na wyróżnienie nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. JOANNA SMOGORZEWSKA**

Dr hab. Joanna Smogorzewska należy do grona młodych, wybitnych badaczy na Uniwersytecie Warszawskim, ale Jej osiągnięcia na tym etapie kariery naukowej są znaczące. Posiada wykształcenie z zakresu psychologii i pedagogiki co umożliwia Jej prowadzenie interdyscyplinarnych badań. Kandydatka opublikowała prace w czasopiśmie znajdujących się liście JCR, w tym z wysokim IF. Od początku pracy naukowej kierowała pięcioma grantami naukowymi ze środków NCN i MNiSW, w kolejnym uczestniczyła jako wykonawca. Dr hab. Smogorzewska odbyła kilkumiesięczny staż na University of Cambridge pod opieką prof. Claire Hughes w Centre for Family Research. Za dotychczasową działalność naukową Kandydatka otrzymała stypendium dla wybitnych młodych naukowców Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz główną nagrodę Fundacji im. prof. R. Czerneckiego za jedną z publikacji. Badania prowadzone przez Kandydatkę do Nagrody dotyczą przede wszystkim dwóch obszarów, które wzajemnie się przenikają: rozwoju teorii umysłu u dzieci oraz efektywności edukacji włączającej – wspólnej edukacji dzieci z niepełnosprawnością i bez niepełnosprawności, w tej samej klasie. Praca habilitacyjna dotyczyła znaczenia środowiska szkoły, głównie organizacji kształcenia (edukacji w klasach heterogenicznych i homogenicznych pod względem uczenia się w nich dzieci pełnosprawnych i z niepełnosprawnością) dla rozwoju teorii umysłu u dzieci bez niepełnosprawności oraz z dwoma rodzajami niepełnosprawności – u dzieci z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim oraz dzieci z uszkodzeniem słuchu. Teoria umysłu to bardzo ważna struktura poznawcza będąca postawą umiejętności społeczno-poznawczych człowieka, kształtująca się od wczesnego dzieciństwa, wpływająca na postrzeganie świata oraz komunikację między ludźmi. Badanie prowadzone w ramach pracy habilitacyjnej miało charakter podłużny, prowadzone było na przestrzeni trzech lat. Wyniki wskazały, że forma kształcenia ma znaczenie dla tempa nabywania kolejnych umiejętności związanych z teorią umysłu. Dzieci, niezależnie od tego czy były pełnosprawne czy z trudnościami rozwojowymi, nabywały teorię umysłu szybciej w klasach heterogenicznych niż w klasach homogenicznych (w których uczyły się jedynie dzieci pełnosprawne lub tylko dzieci z niepełnosprawnością). Badanie i jego wyniki są interesujące z kilku powodów.

Po pierwsze, badania z udziałem dzieci w wieku szkolnym są na świecie wciąż rzadsze, niż prowadzone z dziećmi w wieku przedszkolnym. Po drugie, badania podłużne w obszarze teorii umysłu, mimo że prowadzone coraz częściej, to nadal stanowią mniejszość. Po trzecie, chyba najważniejsze, badanie doskonale wpisuje się w nurt ogólnoswiatowych poszukiwań czynników środowiskowych, mogących pozytywnie wpłynąć na rozwój teorii umysłu. Badania środowiska szkoły w kontekście teorii umysłu ograniczają się jednak tylko do kilku projektów eksperymentalnych, i opisywanego tu badania, w którym podjęto próbę uchwycenia rozwoju teorii umysłu w naturalnym środowisku klasy szkolnej. Jednocześnie,

badanie to łączy znaczenie środowiska edukacyjnego z analizą efektywności edukacji włączającej pod względem funkcjonowania społeczno-poznawczego dzieci, co do tej pory nie było przedmiotem badań. Badanie, rozpoczęte w pracy habilitacyjnej było kontynuowane w kolejnym grantie, z częścią uczestników poprzedniego badania. Stwierdzono w nim istotne konsekwencje posiadania lepiej rozwiniętej teorii umysłu dla funkcjonowania wszystkich trzech badanych grup dzieci.

Podsumowując, dotychczasowe osiągnięcia dr hab. Smogorzewskiej, jak i wyniki badań przez nią prowadzonych skłaniają Senat Uniwersytetu Warszawskiego do zaproponowania Jej kandydatury do Nagrody Prezesa Rady Ministrów za bardzo wysoko ocenione osiągnięcia naukowe będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. IWONA STACHLEWSKA**

Rada Wydziału Fizyki, po przeprowadzeniu postępowania habilitacyjnego uchwałą z dnia 15 kwietnia 2019 r. nadała dr Iwonie Stachlewskiej stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk fizycznych w dyscyplinie fizyka.

Podstawa postępowania była rozprawa: „*Wpływ zanieczyszczeń antropogenicznych i spalania biomasy na własności fizyczne aerozoli w dużej odległości od źródeł emisji w oparciu o techniki lidarowe*”.

Jest to znakomita praca badawcza której tematyką jest rozwój nowoczesnych technik lidarowych i zastosowanie ich w zdalnych badaniach procesów i zjawisk atmosferycznych. Jest to przykład kompletnej habilitacji, począwszy od dokładnego sprecyzowania celu naukowego i metodologii badań, przez pozyskanie funduszy i nawiązanie współpracy z uznanymi w świecie naukowcami, budowę unikatowej aparatury badawczej i rozwój oprogramowania do analizy danych pomiarowych, po przeprowadzenie nowatorskich badań naukowych oraz udokumentowanie wyniku istotnymi publikacjami.

Osiągnięcia dr hab. Iwona Stachlewskiej otrzymały wyłącznie pozytywne recenzje oraz pozytywną opinię komisji habilitacyjnej podmiotu, który przeprowadził postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego.

Najważniejsze rezultaty naukowe to:

- 1) pokazanie, że profile pary wodnej w atmosferze (uzyskane przez habilitantkę unikalnymi technikami lidarowymi) często zmieniają się istotnie w półgodzinnej skali czasowej, co prowadzi do wniosku że w wielu zastosowaniach standardowe sondáže atmosferyczne są niewystarczające;
- 2) pokazanie że informacja o pionowym profilu pary wodnej jest konieczna do zrozumienia procesów lokalnego ogrzewania atmosfery zawierającej aerozol absorbujący i zrozumienia wpływu tego efektu na zmiany struktury warstwy granicznej;
- 3) wykorzystanie tych informacji dla określenia, z wykorzystaniem specyficznych cech aerozolu pochodzącego z pożarów (spalania biomasy) w Europie i Ameryce, prostej parametryzacji tych cech oraz pokazania ich znaczenia dla ewolucji granicznej warstwy atmosfery;
- 4) pokazanie, że aerozol absorbujący emitowany z odległych źródeł może dostać się do granicznej warstwy atmosfery zanieczyszczonej lokalnie i wpływać na jej własności optyczne i fizyczne zależnie od źródła pochodzenia (spalanie biomasy za wschodnią granicą, emisje przemysłowe za granicą zachodnią, aerozole przemysłowe).

Wyniki te stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej, w szczególności fizyki atmosfery i zostały docenione przez środowisko naukowe o czym świadczy szybki wzrost wskaźników bibliometrycznych dr hab. Iwony Stachlewskiej. Liczba cytowań i indeks Hirscha wg. bazy WoS w momencie

rozpoczęcia procedury habilitacyjnej wynosiły odpowiednio 205 i 10 a obecnie jest to 412 i 12.

Efekty aktywności naukowej realizowanej w krajowych i zagranicznych ośrodkach badawczych:

- 1) pozyskanie funduszy na rozwój aparatury i badania technikami lidarowymi: 3 granty krajowe (grant własny MNiSW, aparaturowy FNiTP, badawczy SONATA BIS), 4 granty międzynarodowe (granty badawczo-rozwojowe Europejskiej Agencji Kosmicznej (ESA): POLIMOS i MULTIPLY, grant badawczy ESA: SAMIRA, grant Polsko-Norweski: iAREA);
- 2) powiększenie infrastruktury badawczej Wydziału Fizyki UW poprzez stworzenie przez habilitantkę Laboratorium Pomiarów Zdalnych (RS-Lab) wprowadzenie RS-Lab do Europejskiej Infrastruktury Badawczej ACTRIS (inicjatywa na Europejskiej Mapy Drogowej ESFRI oraz na Krajowej Mapie Drogowej IB);
- 3) zwiększenie kapitału ludzkiego poprzez pozyskanie/zatrudnianie do prac w RS-Lab: 3 adiunktów, 2 doktorantów, 2 magistrantów, 2 pracowników naukowo-technicznych;
- 4) poprawa międzynarodowej widzialności grupy przez aktywny udział RS-Lab w Warszawie w renomowanych sieciach badawczo-pomiarowych krajowych (PolandAOD) oraz międzynarodowych (PollyNET, EARLINET, AERONET, ACTRIS); aktywna współpracę z ośrodkami naukowymi: Institute for Tropospheric Research TROPOS Lipsk, Niemcy, Max-Planck-Institute For Meteorology MPI-M Hamburg, Niemcy, Norwegian Institute for Air Research NILU Oslo, Institute for Optoelectronics INOE Bukareszt, National Observatory of Athens NOA Ateny, Grecja oraz organizację dedykowanych szeroko zakrojonych międzynarodowych kampanii pomiarowych w Polsce (np. POLIMOS in Rzecin 2018) oraz udział w kampaniach za granicą (np. Spitsbergen 2014).

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr hab. Iwony Stachlewskiej do Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

Załącznik nr 35

do uchwały nr 529 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 22 kwietnia 2020 r.
w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów za rok 2019

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA WYSOKO OCENIONE OSIĄGNIĘCIA BĘDĄCE PODSTAWĄ NADANIA
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
DR HAB. JUSTYNA WŁODARCZYK**

Popiera się wniosek o nagrodzenie habilitacji dr hab. Justyny Włodarczyk. Jej główne osiągnięcie naukowe to ważny i pionierski interdyscyplinarny projekt z zakresu *animal studies* - zwieńczony publikacją monografii *Genealogy of Obedience: Reading North American Dog Training Literature, 1850s-2000s.* (*Genealogia posłuszeństwa. Czytając północnoamerykańską literaturę szkoleniową, 1850-2000.*) Książkę opublikowało prestiżowe wydawnictwo Brill Academic Publishing, w ważnej dla współczesnej humanistyki serii *Human-Animal Studies*.

Omówienie rozwoju refleksji naukowej nad relacją człowiek-zwierzę autorstwa dr hab. Włodarczyk jest napisane z perspektywy *animal studies* (rozumianej tutaj jako postawienie w centrum uwagi relacji człowiek-zwierzę). Autorka podejmuje się zadania zanalizowania relacji człowiek-pies w północnoamerykańskich popularnych podręcznikach szkoleniowych, zaczynając od połowy wieku XIX, a kończąc na okresie współczesnym. Zastosowanie współczesnych metodologii literaturo- i kulturoznawczych do odczytania tekstów źródłowych z pogranicza literatury podręcznikowej i popularnonaukowej wpisuje się również w humanistyczną refleksję nad ewolucją dyskursów naukowych. Praca stara się pokazać w jaki sposób konkretne metody kształtowania relacji z psem są zanurzone w szerszym postrzeganiu relacji człowieka z „naturą.” Tytuł pracy odzwierciedla inspirację Nietzschem i Foucaultem: stawiając w centrum temat, który nawet w obrębie (humanistycznych) studiów nad zwierzętami jest marginalny, stara się zakreślić szerszy obraz amerykańskiego społeczeństwa i zmian w sposobach myślenia o tematach daleko wykraczających poza samo tresowanie zwierząt. Zmiany w metodach szkolenia psów stają się przyczynkiem do dyskusji o redefinicji szerszej relacji człowiek-zwierzę, ale także konstrukcji płci i rasy w USA oraz o uwikłaniu tych kategorii w definicje zwierzęcości. Omówienie pozycji, które ukazały się na przestrzeni blisko 170 lat pozwala na pokazanie tego, co zwykle jest w narracji dotyczącej szkolenia zwierząt przemilczane, czyli zmian, a samo odnotowanie zmian prowokuje do ich omówienia w kategoriach teoretycznych. Teoretyczną kanwą pracy są Foucaultowskie pojęcia takie jak dyscyplina i biopolityka. Książka pokazuje w jaki sposób, kiedy i dlaczego proces, cel i metody szkolenia stają się doskonałą ilustracją dyscyplinarności, ale także w którym momencie i dlaczego wyczerpuje się przyzwolenie na opisywanie relacji szkoleniowej w kategoriach reżimu dyscyplinarności.

Senat Uniwersytetu Warszawskiego rekomenduje wniosek dr hab. Justyny Włodarczyk do Nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**UZASADNIENIE WNIOSKU
O PRYZNANIE NAGRODY ZESPOŁOWEJ PREZESA RADY MINISTRÓW
ZA OSIĄGNIĘCIA W ZAKRESIE DZIAŁALNOŚCI NAUKOWEJ, W TYM
TWÓRCZOŚCI ARTYSTYCZNEJ, LUB DZIAŁALNOŚCI WDROŻENIOWEJ**

Projekt OGLE to „towar eksportowy” polskiej nauki. Od 28 lat należy do najwyższej kategorii *state-of-the-art* projektów astronomicznych na świecie i regularnie dostarcza przełomowych odkryć. Wniósł ogromny wkład w rozwój nowych obszarów badań współczesnej astrofizyki, inicjując i rozwijając m. in. niezwykle aktywne dziś pole badań tzw. *time domain astrophysics*. Wkład naukowy projektu w rozwój różnych dziedzin współczesnej astronomii jest ogromny. Odkrycia zjawisk mikrosoczewkowania grawitacyjnego, zastosowanie nowych technik poszukiwania planet pozasłonecznych czy badania zmienności fotometrycznej nieba na trwałe wpisały się w dorobek współczesnej astronomii. Projekt OGLE jest ewenementem w skali światowej. Nie ma w astronomii drugiego projektu równie długo przynoszącego światowej klasy odkrycia publikowane w najważniejszych pismach naukowych na świecie, np. w ostatnich czterech latach astronomowie z zespołu OGLE opublikowali trzy prace w czasopismach klasy *Nature/Science*, których autorami byli wyłącznie polscy naukowcy.

Do Nagrody Prezesa Rady Ministrów zgłasza się najnowsze osiągnięcie naukowe projektu OGLE: *Trójwymiarowa mapa Drogi Mlecznej*, które odbiło się bardzo szerokim echem nie tylko wśród międzynarodowej społeczności naukowej, ale również w mediach klasycznych całego świata, jak i nowoczesnych mediach społecznościowych. Praca przedstawiająca mapę została opublikowana przez projekt OGLE w jednym z najbardziej prestiżowych na świecie tygodników naukowych *Science*. Artykuł ten został zauważony przez media całego świata: <https://www.uw.edu.pl/swiatowe-media-o-unikalnej-mapie-drogi-mlecznej/>

Miernikiem zainteresowania światowej opinii społecznej jest tzw. wskaźnik *Altmetric*. Praca zespołu OGLE prezentująca mapę osiągnęła niezwykle wysoką wartość wskaźnika *Altmetric*, równą 2200 plasującą osiągnięcie zespołu OGLE w gronie 125 prac naukowych ze wszystkich dyscyplin naukowych na świecie, które spotkały się z największym zainteresowaniem światowej opinii publicznej w 2019 roku. Zgłaszane do Nagrody osiągnięcie naukowe zespołu OGLE jest więc znakomitym przykładem promocji Nauki Polskiej na świecie.

Trójwymiarowa mapa Drogi Mlecznej spotkała się również z bardzo dużym oddźwiękiem w środowisku naukowym. Mimo upływu bardzo krótkiego czasu od publikacji prac składających się na osiągnięcie są one już szeroko cytowane i wchodzi do kanonu wiedzy współczesnej astronomii. Zaprezentowane w pracy wyniki, jak np. kształt i parametry dysku galaktycznego, położenie Słońca względem dysku, kształt tzw. krzywej rotacji Galaktyki, na wiele dekad wejdą do podręczników astronomicznych i baz podstawowych danych astronomicznych. Będą szeroko wykorzystywane przez następne pokolenia naukowców.

Przełomowe znaczenie osiągnięcia naukowego zespołu OGLE polega na wykorzystaniu po raz pierwszy do badań Drogi Mlecznej bardzo licznej próbki obiektów, do których możliwe jest bezpośrednie wyznaczenie odległości z dużą dokładnością. Obiektami tymi są gwiazdy pulsujące – cefeidy, które zostały odkryte

w dużej liczbie podczas wieloletnich obserwacji Drogi Mlecznej przez zespół OGLE. Rozkład tych gwiazd w przestrzeni przedstawia nam rzeczywisty obraz rozkładu stosunkowo młodych gwiazd (cefeidy są młodsze niż 300 mln. lat) w Galaktyce tworząc jej trójwymiarową mapę. Dzięki uzyskanej mapie po raz pierwszy można opisać z dużą dokładnością rzeczywisty kształt dysku galaktycznego, wyznaczyć położenie w nim Słońca, opisać jego na brzegach czy opisać kinematykę gwiazd w Drodze Mlecznej (krzywa rotacji Galaktyki, ruchy gwiazd w obszarach wygięcia dysku).

Mapa Drogi Mlecznej jest również znakomitym empirycznym narzędziem do testowania historii ewolucji Drogi Mlecznej w ciągu ostatnich 200 milionów lat. Proponowane teorie ewolucji i formowania się gwiazd w Galaktyce muszą odtwarzać aktualny, współczesny obraz Drogi Mlecznej widoczny na mapie. Prosty model powstawania gwiazd w ramionach spiralnych zaprezentowany przez zespół OGLE wydaje się bardzo dobrze odtwarzać dzisiejszy rozkład cefeid, jednak niezbędne są dalsze badania w celu poznania dodatkowych szczegółów ewolucji Galaktyki w ostatnich 200 milionach lat.

Podsumowując, osiągnięcie naukowe zespołu OGLE: *Trójwymiarowa mapa Drogi Mlecznej* stanowi bardzo znaczący, nowatorski i przełomowy wkład w rozwój światowej nauki. Spotkało się z ogromnym zainteresowaniem świata naukowego, a sam fakt publikacji mapy w tygodniku *Science*, świadczy o najwyższej klasie osiągnięcia. Warto podkreślić jest też fakt, iż praca w tygodniku *Science* jest firmowana wyłącznie przez polskich autorów, co jest ewenementem w Polskiej Nauce. Praca ta wzbudziła również bardzo duże zainteresowanie światowej opinii publicznej o czym świadczy ogromny oddźwięk osiągnięcia zespołu OGLE w mediach tradycyjnych oraz mediach społecznościowych.

Trójwymiarowa mapa Drogi Mlecznej zespołu OGLE stała się niewątpliwie najlepszą wizytówką Polskiej Nauki w ostatnich latach i z całą pewnością osiągnięcie to zasługuje na przyznanie Nagrody Prezesa Rady Ministrów dla kierowanego przez prof. Andrzeja Udalskiego zespołu projektu OGLE, o co wnioskuje Senat Uniwersytetu Warszawskiego.